ভটিমা।

শ্রীকৃষ্ণায় নমঃ।

জয় গুরু শঙ্কৰ সৰ্ব্ব গুণাকৰ
যাকেৰি নাহি উপাম।
তোহাৰি চৰণক ৰেণু শত কোটি
বাৰেক কৰোহোঁ প্ৰণাম॥
দৰশিত সুন্দৰ গৌৰ কলেৱৰ
যৈসনু সুৰ পৰকাশ।
সকল সভাসদ ৰঞ্জন যাকেৰি
দৰশনে পাপ বিনাশ॥
বিনে অঙ্গ ভূষণ পেখি সুশোভন
গহন গম্ভীৰ ধীৰ মতি।
আয়ত কমল নয়ন বৰ সুন্দৰ
...ন চাঁদকহো জ্যোতি॥

লীলা গজগতি গমন বিলোকন
বাণী মেঘ গম্ভীৰ।
পাষণ্ড মৰ্দ্দন কলিকো কালে
যাকো সম নাহি ধীৰ॥
যোহি নাৰায়ণ মায়া বিস্তাৰি
কৰু ত্ৰিজগত নিৰমাণ।
সনক সনাতন যোগী যাকেৰি
মহিমা কবহু নজান॥
সকল চৰাচৰ পালনকাৰী
 যো হৰি দেৱক দেৱা।
চতুৰবয়ন শিব সুৰপতি যাকেৰি
কৰু নিত চৰণহি সেৱা॥
চাৰি বেদ শিৰোমণি মাঝে
যাকেৰি চৰণ বিকাশ।
সোহি দেৱক কয়লি কলিকো
শঙ্কৰ দেৱ পৰকাশ॥
ত্ৰিভুৱন বন্দন দৈৱকী নন্দন
যো হৰি মাৰল কংস।
জগজন তাৰণ দেৱ নাৰা[illegible]
শঙ্কৰ তাকেৰি অংশ॥

মায়া নৰ-তনু ধৰি হৰি ভকতি
কয়লি বহু পৰচাৰ।
সব নৰ পাপ পয়োধি মজ্জল
তাহে কয়লি উদ্ধাৰ ॥
অব দিশ চাৰি বেদ বিচাৰি
বেকত কৰু হৰিনাম।
যাকেৰি বয়নে মিলাই গাই
পাই মানোৰথ কাম ॥
পণ্ডিত মানী বেদ বখানি
গৰব কয়লি সব চূৰ।
গীত কবিত্ব গুণ শঙ্কৰ দেবৰ
কীৰিত গয়ো বহুদূৰ ॥
শ্ৰী যশ দান মান ভূত দায়
সবগুণ সম্পন্ন ঠিক।
ভকতক ভকতি দানে কৰু গুৰু
দায়া তনয় অধিক ॥
হৰিক মুকতি স্তুতি মন মগন
মজ্জন আনন্দ সিন্ধু।
ঐসন নিৰমল হৃদয়ে বিকাশিত
... ভকত-কুমুদ; কুলই- ॥

নিজ কুল তাৰি ভকতি বিস্তাৰি
বান্ধল হৰিগুণ সেতু।
কলিযুগে পাপ পয়োধিক সব নৰ
তাৰণ কাৰণ হেতু॥
ভকতি ভণ্ডাৰ দ্বাৰ সব ছোৰি
মুকুতি কয়লি উদাস।
এক শৰণ হৰি নাম ধৰম কহো
ৰাজা কৰু পৰকাশ॥
কি কহব শঙ্কৰ দেৱৰ মহিমা
জানি অন্ত নপাই।
যাকেৰি চৰণক ৰেণু শিৰে পৰশি
মুকুতি সুখ সুখে পাই।
মাধৱ দাস মূৰুখমতি কহয়
বাণী শুন সব লোই।
বিনে গুৰু-চৰণ ভকতি ৰকতি
মুকুতি কবহু ন হোই॥
ওহি পৰম তত্ত্ব বেদকো বাণী
জানি নৰ নকৰ বিৰাম।
ধৰমক কৰমক গৰবক ছোৰি
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥ ১॥

জয় জয় যদুকুল কমল প্ৰকাশক
নাশক কংসক প্ৰাণ।
জয় জয় জগতক ভকতক ভীতি
নীতি কৰ নিৰযাণ ॥
জয় জগ-নায়ক মুকুতি দায়ক
সায়ক সাৰঙ্গধাৰী।
দুষ্ট অৰিষ্টক মুষ্টিক মোড়ল
ছোৰল বন্ধ মুৰাৰি ॥
ধৰু গোবৰ্দ্ধন - বাৰণ বৰিষণ
ভেল ইন্দ্ৰ-মদ দূৰ।
ত্ৰিভূবন কম্পক কালী সৰ্পক
কৰ্পক কয়লি চূৰ ॥
নন্দ-নন্দন বন্দন দেৱক
সেৱক যাকেৰি সৰ্ব্ব।
গোপ মুখে অন্ন মাগক ভাঙ্গল
দ্বিজ নিজ কৰ্ম্মক গৰ্ব্ব ॥
গোকুল-জন যত তাৰক মাৰক
কুবলয় ধেনুক নাশী।
পূতনা কাতন শোষণ মোষণ
নাৰায়ণ মন ব্ৰজ-বাসী ॥

ভটিমা।

এ দুখ দাৰক পাৰক ভাবক
পূৰল পুন্নু মনকাম।
জগজন জাতক পাতক ঘাতক
যাকেৰি এ গুণ নাম॥
যাহে ভকতি ৰকতি শকতি
তাৰক ওহি সংসাৰ।
কীট পতঙ্গম জঙ্গম সঙ্গম
ভকতক পাই নিস্তাৰ॥
যোহি কৃষ্ণক ওহি নাটক
উতপাটক দুখমূল।
কলি-মল অনল জানল মানল
নাহি নাহি ওহি তুল॥
শুন সব লোই হোই নোই
দেখহু বচন বিচাৰি।
ইহ সংসাৰে সাৰ আৰ নাহি
চিন্তহু চৰণ মুৰাৰি॥
ব্ৰহ্মা মহেশ্বৰ যাকৰ চাকৰ
তাকৰ গুণ মুহে লেহু।
মাধৱ বান্ধৱ সাধব মু...
তাহে চৰণ চিত্ত দেহু॥

ওহি ঈশ্বৰ তাৰক মাৰক
কাৰক সব সংসাৰ।
তাহে কৰু সেৱ দেৱ কেৱ নাহি
নাহি নাহি হৰি বিনে আৰ॥
যতয়ে পৰমা ধৰমা কৰমা
সবকহু ৰাজা নাম।
কৃষ্ণক কিঙ্কৰ কিঙ্কৰ শঙ্কৰ
কহে সব বোল ৰাম ৰাম॥

জয় জয় জগত-মহেশ্বৰ।
ব্ৰহ্মা শঙ্কৰ যাহে কিঙ্কৰ॥
জয় ভকত-ভয়হাৰী।
নমো হৰিচৰণ তোহাৰি॥
তুৱা পাৱে অভয়ে সাধি।
মই পাপী অপৰাধী॥
দংশল দেৱ নজানি।
মৰষ দোষ পদ্ম-পাণি॥
ক্ৰূৰ সৰ্প অহঙ্কাৰী।
সৃজনা তোহাৰি॥

মুৰাৰি মোহল তুৱা মূল মায়া।
আজু কয়লি দেৱ দায়া ॥
গৰব গুচাৱলি মোৰ।
বিষয় আপদ ঘোৰ ॥
দূৰ কৰব অব মোই।
চিন্তোঁ চৰণক তোই ॥
দেহু হৰি মোহি ওহি শিক্ষা।
মাগিয়ে ভুঞ্জব ভিক্ষা ॥
ভৰমো তুৱা গুণ গাই।
কহহু অভয় করুণা গোসাঞী ॥৩॥

দৈৱকী উদৰে উদয় যোহি দেৱা
কয়লি ভকতক ত্ৰাণ।
অঘ বক ধেনুক কেশী সবংশক
কংসক ধ্বংসল প্ৰাণ ॥
বিৰিন্দা বিপীন বিহাৰ বিশাৰদ
শাৰদ চন্দ্ৰ সমান।
সোহি জগতগুৰু তেৰি সততে কৰু
মঙ্গল মুকুতি বিধান ॥

যোহি গোপবধু বিবিধ বিধঞ্চন
পৰিৰম্ভল ভুজ মেলি।
যোহি যমুনা-জলে যামিনী কামিনী
মিলি কৰয় ৰঙ্গ কেলি॥
দুষ্ট অৰিষ্টক মুষ্টিক মোড়ল
শঙ্খচূড় লেলহু প্ৰাণ।
সোহি জগতগুৰু তেৰি সততে কৰু
মঙ্গল মুকুতি বিধান॥
যোহি ভূমিক ভাৰ উতাৰল
নিজ জন পূৰয়ে কাম।
পাপী পাপক মূল উপাড়ে
উচ্চাৰি যাকেৰি নাম॥
যাহে নাম শুনি নীচ শ্বপচ মুনি
দোহোঁ হয় এক সমান।
সোহি জগতগুৰু তেৰি সততে কৰু
মঙ্গল মুকুতি বিধান॥
সোহি বৈকুণ্ঠক কৃষ্ণক নাটক
উতপাটক দুখমুল।
পুণ্যক সঞ্চল কলি-মল ধ্বংসন
নাহি নাহি ওহি তুল॥

শুনহ সভাসদ দেখ বিচাৰি
ভেলহ সব একাকাৰ।
ধৰমক কৰমক আশা দূৰ কৰ
হৰি বিনে গতি নাহি আৰ ॥
যাহে চৰণৰেণু ব্ৰহ্মা শঙ্কৰ
হৃদয়ে কৰয় ধিয়ান।
যাহেৰি ভকতি কয়লি পুনু মিলে
পৰম ঈশ্বৰ গিয়ান ॥
পাষণ্ড দণ্ডন মণ্ডন ভকতক
হৰিৰস সব লোই জান।
কালী দমন ওহি বৰ নাটক
শঙ্কৰ হৰিগুণ গান ॥
শুন সব লোই বচনক মোই
সব তেজি ভজ হৰিপাৱ।
ইহ সংসাৰ সাগৰ তৰণে
কৃষ্ণ-পদ-পল্লৱ নাৱ ॥
দেৱক উপৰি ৰাজা মাধৱ
ধৰমক উপৰি নাম।
কোটি কলপক পাতক নাশক
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম ॥৪॥

পৰম পূৰুষ পুৰাতন পাপী
পাৱন ঈশ্বৰ দেৱ।
ব্ৰহ্মা রুদ্ৰ আদি দিকপাল
যাসু কৰত নিত সেৱ॥
যক্ষ ৰক্ষ বিপক্ষ লক্ষ
লক্ষ ক্ষয়ঙ্কাৰী।
দুষ্ট দৈত্য দানৱ দলন
দীন-দাৰিদ্ৰ্য-দুঃখ-ভয়হাৰী॥
অঘ বক কুবলয় ধেনুক কেশী
কংস-নাশী বনমালী।
গোপী পীন পয়োধৰ ঘৰিষণ
চঞ্চল কৰযুগশালী॥
আনন্দ সিন্ধু সাধুজন বন্ধু
মধুৰ মুৰতি মুৰ-নাশী।
বিৰিন্দা বিপীন বিহাৰ বিশাৰদ
শাৰদ ইন্দু পৰকাশী॥
কোটি মদন মন মোহন ৰূপী
পৰশন পৰমানন্দ।
সিদ্ধ মুনিবৃন্দ শাৰদ বন্দিত
[illegible]াকৰ এ পদ দ্বন্দ॥

পালণ প্ৰলয় সৃজনা জগতক
যাহেৰি পৰম বিহাৰ।
যাসু নাম ধৰি অধমা পাপী
পাৱত ভৱনদী পাৰ॥
সোহি গোপালক কেলি নাটক
ওহি মুকুতি নিদান।
ভো ভো সভাসদ সাধু জন সব
শুন মন কয় সাৱধান॥
কলিকো পাপ হৰ নাহি অতম্পৰ
জানি তেজহু আন কাম।
কহে কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ আপুণ উদ্ধৰ
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥৫॥
মীন ৰূপে প্ৰলয় পয়সি
সত্যব্ৰত যো তাৰিলে।
কূৰ্ম্ম ৰূপে ক্ষীৰ সাগৰ
মথন মন্দৰ ধাৰিলে॥
শূকৰ ৰূপে হিৰণ্য দাৰি
দেৱ ভয় কৰু ত্ৰাণ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মুকুতি মঙ্গল বিধান॥

নৰসিংহ ৰূপ প্ৰকটি আটোপে
হিৰণ্যকশিপু দাৰিলে।
বামন মূৰুতি বলিক ছলি
কহুঁ ইন্দ্ৰ যোহি তাৰিলে॥
পৰশুৰাম নামে অৱতৰি
ক্ষত্ৰিয় কয় নিৰবাণ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মুকুতি মঙ্গল বিধান॥
দাশৰথি-ৰাম ৰূপ ধৰিকহুঁ
জলধি বান্ধল সেতু।
সীতা উদ্ধাৰল বধল বৈৰী
এ দশস্কন্ধ ধূমকেতু॥
ৰাম হলধৰ ৰূপে ধেনুক
দ্বিবিদ লেলহ প্ৰাণ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মুকুতি মঙ্গল বিধান॥
বৌধ মূৰুতি জগত মোহিয়ে
কয়ল পাষণ্ড ৰীত।
ধৰম দূৰ গেল ভেল মলমতি
লোক সকল কলিত॥

কলকি ৰূপে ভকত তাৰি
কৰবি ম্লেচ্ছ উচ্ছান ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মুকুতি মঙ্গল বিধান ॥
কৃষ্ণৰূপে পৰম ঈশ্বৰ
ভেলি লীলা অৱতাৰ ।
যাকো নাম গুণ শ্ৰবণ কীৰ্ত্তন
কৰত জগত উদ্ধাৰ ॥
যোহি অঘ বক কংস কুবলয়
কয়ল মাৰি নিৰযাণ ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মঙ্গল মুকুতি বিধান ॥
যাহে মহিমা ব্ৰহ্মা শঙ্কৰ
কহতু অন্ত ন পাই ।
যাকো নাম ধৰি মুনিবৰ পামৰ
দোহোঁ এক গতি পাই ॥
যাহে ভকতি শকতি ঐসন
নিগম সব পৰমাণ ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মঙ্গল মুকুতি বিধান ॥

শ্রীৰাম ৰায়   হৰিক পৰম
ভকতি ৰসিক সুজান।
কেলি গোপালক   কৰাৱত নাটক
কৃষ্ণ কিঙ্কৰ ওহি ভান॥
শুনহ বুধ জন   নাহি নিন্দব
মোহি নাহি দোষ বখান।
যোহি সোহি বাণী   হৰি গুণ মিশ্রিত
মুকুতি মিলাৱত জান॥
দেৱক দুর্ল্লভ   ভাৰতে নৰ-তনু
হৰি বিনে বিফলহি যাই।
ওহি জনম   চিন্তামণি কৈসে
বেচহু কাচক লাই॥
ওহি সংসাৰ   সাৰ নাহি হেৰব
হৰিক বিনে গুণ নাম।
নিস্তৰ নিস্তৰ   লোক নিৰন্তৰ
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥৬॥

কলকি ৰূপে ভকত তাৰি
কৰবি ম্লেচ্ছ উচ্ছান।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মুকুতি মঙ্গল বিধান॥
কৃষ্ণৰূপে পৰম ঈশ্বৰ
ভেলি লীলা অৱতাৰ।
যাকো নাম গুণ শ্ৰৱণ কীৰ্ত্তন
কৰত জগত উদ্ধাৰ॥
যোহি অঘ বক কংস কুবলয়
কয়ল মাৰি নিৰযাণ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মঙ্গল মুকুতি বিধান॥
যাহে মহিমা ব্ৰহ্মা শঙ্কৰ
কহতু অন্ত ন পাই।
যাকো নাম ধৰি মুনিবৰ পামৰ
দোহোঁ এক গতি পাই॥
যাহে ভকতি শকতি ঐসন
নিগম সব পৰমাণ।
সোহি হৰি তেৰি কৰত নিত
মঙ্গল মুকুতি বিধান॥

শ্রীৰাম ৰায় হৰিক পৰম
ভকতি ৰসিক সুজান ।
কেলি গোপালক কৰাৱত নাটক
কৃষ্ণ কিঙ্কৰ ওহি ভান ॥
শুনহ বুধ জন নাহি নিন্দব
মোহি নাহি দোষ বখান ।
যোহি সোহি বাণী হৰি গুণ মিশ্রিত
সুকুতি মিলাৱত জান ॥
দেৱক দুর্ল্লভ ভাৰতে নৰ-তনু
হৰি বিনে বিফলহি যাই ।
ওহি জনম চিন্তামণি কৈসে
বেচহু কাচক লাই ॥
ওহি সংসাৰ সাৰ নাহি হেৰব
হৰিক বিনে গুণ নাম ।
নিস্তৰ নিস্তৰ লোক নিৰন্তৰ
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম ॥৬॥

জয় জয় যাদৱ দেৱ
আদি অন্ত ন পাৱত কেৱ ।
যাহেৰি চৰণ সৰোৰুহ
ব্ৰহ্মা শঙ্কৰ করু নিত সেৱ ॥
যোহি ভয়ো অৱতাৰ
হৰলি ভূমিকো ভাৰ ।
কয়লি নৰসিংহ মূৰুতি দাৰুণ
হিৰণ্যাক্ষ হৃদয় বিদাৰ ॥
নিৰমিয়ে সকল সংসাৰ
কৰত বিবিধ বিহাৰ ।
যো ব্ৰহ্মাণ্ড ভাণ্ড ভেদল
পদনখ পৰশ প্ৰহাৰ ॥
কলি-মল-মোচন চিত্ৰে
যাহেৰি পৰম চৰিত্ৰ ।
পদ-পঙ্কজ-ৰজ পৰশলি গঙ্গা
সুৰ নৰ কৰয় পবিত্ৰ ॥
অঘ বক ধেনুক মাৰি
কংস কেশী অন্তকাৰী ।
মধু মুৰ নৰক নিবাৰণ
বাৰণ কুবলয় জীৱন হাৰী ॥

ইন্দ্র-দৰপ কৰু চূৰ
ব্ৰজজন ভয় ভেলি দূৰ।
ৰাস বিলাস হাস পৰিৰম্ভণ
গোপী মনোৰথ পূৰ॥
মৰ্দ্দিয়ে বিষধৰ কালী
যমুনা হ্ৰদৰ নিকালি।
কুবুজা কাম মনোৰথ বৰিষণ
বৰদ বৰদ বনমালী॥
যাকেৰি এ গুণ নাম
জগজন পূৰল কাম।
পাপী পাপ পৰাভব তিজৈ
যো মুহে লেহু অবিৰাম॥
সোহি কৃষ্ণক নাটক
পাপমূল উতপাটক।
শুন সাধু জন যাকেৰি ইচ্ছা
যাইতে বৈকুণ্ঠ বাটক॥
কৃষ্ণচৰিত্ৰ আতি সাৰ
ৰুকমিণী হৰণ বিহাৰ।
তাহে শুনিতে ভণিতে পাৰত
পাপ পয়োনিধি পাৰ॥

ভো ভো সাধু সভাসদ
এবে মৰণ মহা আপদ।
জানহু কৃষ্ণ-চৰিত্ৰ মৃত্যু তাৰক
কাৰক মুকুতি সম্পদ॥

ধৰমক ৰাজা নাম
জানি নকৰ বিৰাম।
কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ শঙ্কৰ কহৰি
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম ॥৭॥

পড়ি পুনু ভাট চপয় কহে বাণী।
কৃষ্ণ আগে গুণ ৰূপ বখানি॥
জয় যদুনন্দন দেৱক দেৱা।
তোহাৰি চৰণে কৰহোঁ বহু সেৱা॥

তোহি মহিমা কহতু নাহি অন্ত।
পূৰল পৰমা কীৰিতি দিগন্ত॥
তুহোঁ সম পুৰুষ কতিহু নাহি পাই।
শুন অব বচনক বোলহোঁ গোসাঞী॥

হামাকু কুণ্ডিন নগৰী অনুপাম।
আছে কন্যা এক ৰুকমিণী নাম॥
ভীষ্মক-ৰাজ-নন্দিনী বৰবালা।
বাঢ়য় নব জিনি চান্দক কলা॥
কি কহব ৰমণীক ৰূপ প্ৰচুৰ।
বদনক হেৰি চান্দ ভেল দূৰ॥
নয়নক পেখি পাই বড়ি লাজ।
কৰল ঝাম্প কমল জল মাৰা॥
বন্ধুলি অধিক অধৰ কৰু কান্তি।
ওতিম মোতিম দশনক পান্তি॥
সুবলিত ভুজ যুগ ৰতন মোলান।
উৰু কৰিকৰ কটি ডমৰুক ঠান॥
নৱ পল্লৱ ৰুচি পদযুগ শোহে।
পেখিয়ে ভুবনৰ মুনি-মন মোহে॥
বাণী অমিয়া ৰস গুণে নহে হীন।
ৰাজ-কুমাৰীকো বয়স নবীন॥
কতনু যতনে বিধি কয় নিৰমাণ।
সো কন্যা হয় তোহাৰি সমান॥
কহলোঁ স্বৰূপ অব বচন বিচাৰি।
হোৱয় গৃহিণী যদি ৰুকমিণী নাৰী॥

ভব গৃহ-বাস সকল হয় নাথ।
কহল তাট উপর তুলি হাত॥
কৃষ্ণ-কিঙ্কর ওঁহ শঙ্কর বোল।
কর নর সব অব হরি হরি বোল॥৮॥

শুন শুন রুকমিণী মাই।
কৃষ্ণ গুণ কহন নযাই॥
মুখ ইন্দু কোটি পরকাশ।
দশন মোতিম মন্দ হাস॥
নয়ন পঙ্কজ নব পাতা।
করতল উতপল রাতা॥
মদনক ধনু ভ্রূব ভঙ্গ।
ভুজযুগ বলিত ভুবঙ্গ॥
বহল বক্ষ সিংহ বন্ধ।
ত্রিবলী বলিত কটি কন্ধ॥
উরু করিকর অব ভাস।
মৃদু পদ পঙ্কজ বিকাশ॥

নখচয় চান্দ পাতি।
পদতল আৰকত ভ্রান্তি॥
ধ্বজ যব পঙ্কজ শোহে।
পেখিয়ে ত্রিভুবন মোহে॥
অভিনব তৰুণ মুকতি।
কি কহব ৰূপক বিভূতি॥
গতি-গম্ভীৰ মৃগৰাগ।
কটি মদনক হেৰি লাজ॥
তুহুঁ নব তৰুণী প্রধান।
সো হৰি নবীন যুবান॥
দুহুঁ এক বয়স সমান।
কয়লি বিধি নিৰমাণ॥
ভূবন-নিরুপম ৰূপ।
শুন ধনী বচন স্বৰূপ॥
যব তব পতি সোহি হোই।
সফল জনম তব তোই॥
কহল ভিক্ষুক সব জানি।
কৃষ্ণ কিঙ্কৰ বোল বাণী॥
ত্যজ সামাজিক কাম॥
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥৭॥

জয় জয় জগত-জনক যদু দেব।
পদ পঙ্কজ ৰজ অজ করু সেব॥
যোহি হৰল রুক্মিণীক কক মান।
সোহি কৰতু নিত মুকুতি বিধান॥
হৰষে নাচত হৰ যাহেৰি আগ।
গরুড়ক পেখি পলাৱত নাগ॥
খসল বাঘাম্বৰ বৃষহু উঝাৰ।
সোহি কৰত নিত মুকুতি তোহাৰ॥
যোহি জলধি মহ বান্ধল সেতু।
ৰাক্ষস ৰাৱণ মাৰণ হেতু॥
ভীতা ভকতা সীতা কৰু ত্ৰাণ।
সোহি কৰতু নিত মুকুতি বিধান॥
অঘ বক কেশী কংস যিতো আড়।
দুষ্ট অৰিষ্টক মোৰল ঘাড়॥
পূতনা চেতনা শোষল প্ৰাণ।
সোহি কৰতু নিত মুকুতি বিধান॥
ঋজু কুব্জা যো কয়লি একান্ত।
কুবলয় ভিড়ি উপাড়ল দন্ত॥
কয় ৰঙ্গশালে মাল নিৰযাণ।
সোহি কৰতু নিত মুকুতি বিধান॥

যোহি বিষ-হ্রদে বাহু আস্ফালি।
কত কৌতুক নৃত্য কালী নিকালি॥
গোকুল বাখি বহ্নি করু পান।
সোহি করতু নিত মুকুতি বিধান॥
শ্রীরাম রায় ভকতি সুজান।
করাবত কৃষ্ণ নাট নিরমান॥
রুক্মিণী হরণ নাম পরধান।
কৃষ্ণ কিঙ্কর ওহি শঙ্কর ভাণ॥
শুন শুন সাধু সভাসদ লোই।
মুরুখক দোষ ধরবি নাহি কোই॥
হৃদি মাধব মতি যোহি মোহি দিলা।
সোহি অনুরূপ করল হরি-লীলা॥
যাহে যাইতে ইচ্ছা বৈকুণ্ঠক বাট।
শুন সাবধান করিয়ে কৃষ্ণ নাট॥
পরম বন্ধু হরি-চরিত বিনাই।
নাই নাই গতি কলিত লোকাই॥
অবহু নজান শাস্ত্রক মর্ম্ম।
নামত শরণ লেলহু সব ধর্ম্ম॥
কলি-মল-মথন পরম হরিনাম।
জানি হ নর বোল রাম রাম॥১০॥

জয় জয় কৃষ্ণ দেৱ নিজ অংশ।
লীলা নাশিত কংস সবংস ॥
যাকেৰি চৰিত ভকত অৱতংস।
কমলা কেলি কমল কলহংস ॥
তনু ইন্দীবৰ শ্যামল ছোড়ি।
তথি পৰকাশিত পীত পছোৰি ॥
তড়িত জড়িত যৈচে নব ঘন খণ্ড।
মকৰ কুণ্ডল মণ্ডিত গণ্ড।
কনক কিৰাটি ৰতন অব ভাস।
কুঞ্চিত চারু চিকুৰ পৰকাশ ॥
রুচিকৰ কর্ণ ভুবন মন ভুল।
নাসা নীল ৰতন তিল ফুল ॥
নয়ন কমল মুখ পঙ্কজ যোড়।
এক মিলল যচ চান্দ চকোৰ ॥
মাণিক দশন হাস তথি থোৰ।
আৰকত অধৰ বন্ধুলি রুচি ছোড় ॥
রুচিৰ চিবুক পেখি হৰ তাপ।
ভ্রূব যুগ গঞ্জি মদন কেৰি চাপ ॥
কুটিল অলক কুল তিলক কপোল।
হৃদয় হেমক হাৰ অমোল ॥

ওতিম মোতিম মালা লুলে ।
কৌস্তুভ কম্বু কণ্ঠ মহ ডুলে ॥
চাৰু উদৰ দৰ হৃদয় বিশাল ।
লম্বিত পঞ্চ বৰণ বন-মাল ॥
সুঙ্কাৰ চঞ্চুৰ মধুকৰ লোহে ।
শ্ৰীশ্ৰীবৎস উৰস্থল শোহে ॥
চাৰু চতুৰ ভুজ অঙ্গ ভুবঙ্গ ।
ৰতন কেয়ুৰ উজৰ তছু সঙ্গ ॥
কঙ্কণ কনক ঝনক কৰ মূল ।
কৰতল ৰাতুল উতপল তুল ॥
অঙ্গুলি চাৰু হীৰ হেম মহ মোতি ।
নখ মণি নিন্দিত চান্দক জ্যোতি ॥
অৰি অৰবিন্দ কৌমদি কম্বু পাণি ।
কোকিল কণ্ঠে অমিয়া ঝুৰে বাণী ॥
নাভি কঞ্জ ৰঞ্জ অনুপাম ।
বিহিকো জনম ভেলি যোহি ঠাম ॥
কটি তট কনক কাঞ্চি পৰিৰন্ত ।
উৰ কৰিকৰ বড় মৰকত স্তম্ভ ॥
লম্বি নিতম্ব পীত ৰুচি চিৰ ।
পদ পঙ্কজ ঝুৰে ৰতন মঞ্জীৰ ॥

নীল অঙ্গুলি যস চম্পক কোড় ।
নখচয় চারু চান্দ উজোৰ ॥
কোমল পদতল অলকত ভাস্তি ।
ধ্বজ পঙ্কজ যব অঙ্কুশ কান্তি ॥
পাশ লাস শ্বেত চামড় ডোলে ।
সঞ্চৰ রাজ হংস দুহোঁ কোলে ॥
মাথে ছত্র চারু শশীকান্ত ।
বৰিষে সীকৰ অমিয়া নিতান্ত ॥
মধুৰি মূৰুতি ভকত মন পূৰ ।
মনমথ কোটি যাহে নাহি তুৰ ॥
হোয়ি যব নীল নব ঘন খণ্ড ।
উপৰে ৰহ ৰবি কৰ পৰচণ্ড ॥
পূর্ণিমাক চাঁদ দুহোঁ দুহোঁ পাশ ।
তথি করু ইন্দ্র চাপ পৰকাশ ॥
বহে দুহোঁ ধাৰ সুৰেশ্বৰী নীৰ ।
উজুৰী বিজুৰী ৰহতু তথি থিৰ ॥
অভিনব সুৰ উগত তচু মাজে ।
তাহে লম্বিবক পকতি বিৰাজে ॥
তাৰ ঝিক মিক করু বহু ঠাম ।
তব হোয়ি সোই মূৰুতি উপাম ॥

বহু হৃদি পঙ্কজ সোহি মুৰাৰি।
অব সব লোই দেখু বিচাৰি ॥
কোটি কল্পতৰু পূৰণ কাম।
ঐসন ঈশ্বৰ হে নিজ ঠাম ॥
তাহে চৰণ চিন্ত চিত লাই।
তনু চিন্তামণি বিফলহি যাই ॥
এবে নিকট নিত অন্তক গৰজি।
লেহু হৰি চৰণে শৰণ সব বৰাজ ॥
যো মুহে ৰাম মন্ত্ৰ নাহি সঙ্গে।
কলি যুগে কাল ভুজঙ্গমে দংশে ॥
সোহি কৃষ্ণক নাট উপাম।
পাৰিজাত হৰণ আহে নাম ॥
ভকতিক সাধি শুনহ সব লোই।
হৰি বিনে বান্ধৱ আন নাহি কোই ॥
কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ ওহি শঙ্কৰ বোল।
কৰ অব নৰ সব হৰি হৰি বোল ॥ ১১॥

জয় জয় যাদৱ দেৱ।
জয় জয় ধাতা কৃত সেৱ॥
জয় জয় ভকত-ভয়-হাৰী।
জয় জয় ঈশ্বৰ মুৰাৰি॥
যাকেৰি নাম উচ্চাৰি।
পাই পদাৰথ চাৰি॥
জীব নিয়ন্তা তুহোঁ অজ।
বন্দোঁ তুৱা পদ পঙ্কজ॥
অঘ বক ধেনুক কংস।
মাৰল অসুৰ সবংশ॥
হৰলি ভূমিকেৰি ভাৰ।
ভকত হেতু অৱতাৰ॥
সাম্প্ৰত গোচৰ হামাৰি।
বান্ধৱ শুনহ মুৰাৰি॥
অব নৰকাসুৰ পাপ।
কৰয়ি বড় উপতাপ॥
আনল স্বৰ্গক মাৰি।
দেৱক যতয়ে কুমাৰী॥
সৰ্ব্বস নৱকে হামাৰ।
তুৱা পাৱে কৰলোঁ গোহাৰি॥ ২॥

জয় জয় জগত-নিবাস।
জয় জয় অসুৰ বিনাশ ॥
জয় ছেদক ভব পাশ।
জয় তাৰক নিজ দাস ॥
জয় জয় ঈশ্বৰ মুৰাৰি।
জয় জয় অসুৰ-সংহাৰী ॥
জয় জয় সাৰঙ্গ-ধাৰী।
জয় জয় ব্ৰহ্ম অবিকাৰী ॥
জয় জয় জগতক ধাতা।
জয় জয় পাতক ঘাতা ॥
জয় জয় ভৃত্যক এাতা।
জয় জয় মুকুতি দাতা ॥
জয় জয় যাদৱ ৰাম।
জয় জলধৰ তনু শ্যাম ॥
জয় পুৰণ মন্ কাম।
জয় ভৱ তাৰক নাম ॥
কৰু কৰুণা যদু ৰাই।
লেলোঁ শৰণ তুৱা পাই ॥
পৰম পুৰুষ কৰু ত্ৰাণ।
তুমি বিনে গতি নাহি আন ॥

ভৱ-বন্ধ ছোড়হ মোৰি।
কৰোঁ তুহি স্তুতি কৰ যোড়ি ॥
কয়লি পৰি পৰণাম।
সবহি বোলহ ৰাম ৰাম ॥১৩॥

জয় জয় যাদৱ দেৱ মুৰাৰি।
জয় জয় কংস কেশী অন্তকাৰী ॥
জয় জয় গিৰি গোবৰ্দ্ধন ধাৰী।
জয় জয় ভকত ভীতি ভয় হাৰী ॥
জয় জয় জগত জনক তুহোঁ মাতা।
জয় জয় জীবক বিবিধ বিধাতা ॥
জয় জয় ঘোৰ নৰক তুহোঁ ত্ৰাতা।
জয় জয় ভকত অভয় বৰ দাতা ॥
জয় জয় মৰ্দ্দিত বিষধৰ কালী।
জয় জয় বামন বলিক নিকালি ॥
জয় জয় নিৰ্যিত কপিবৰ বালী।
জয় জয় বাসুদেৱ বনমালী ॥

জয় জয় তুহুঁ ত্রিভুবন অনুপাম।
জয় জয় নিজ জন পূৰণ কাম ॥
জয় জয় মুষ্টিক মোড়ণ ৰাম।
জয় জয় পাতক তাৰক নাম ॥
তোহাৰি মায়া মোহিত অন্ধ।
কয়লোঁ যুদ্ধ দেৱ হামু মন্দ ॥
সব অপৰাধ সহবি অব মোই।
চৰণে শৰণ লেলোঁ অব তোই ॥
ওহি ইন্দ্র পদ আপদ ঘোৰ।
দূৰ কৰহ হৰি কুমতি মোৰ ॥
মাগব ভিক্ষা পৰিধান কন্থা।
ধৰবোঁ তোহাৰি ভকতি পন্থা ॥১৪॥

জয় জয় জগজন জীবন মুৰাৰি।
কংস কেশী বক অঘ অন্তকাৰী ॥
সো ব্যাপক বিভু ব্রহ্ম অবিকাৰী।
ভুকুতি মুকুতি নিত কৰতু তোহাৰি ॥

জয় জয় যাদব দনুজ সংহাৰী।
দণ্ডিয়ে দুষ্টক ভকত নিস্তাৰী ॥
সোহি জগত-গুৰু গোপিনী-পিয়াৰী।
ভুকুতি মুকুতি নিত কৰতু তোহাৰি ॥
জয় জয় পৰম পুৰুষ দেৱক দেৱা।
ব্ৰহ্মা হৰ কৰু যো পদ সেৱা ॥
সোহি নাৰায়ণ ভুবন আধাৰি।
ভুকুতি মুকুতি নিত কৰতু তোহাৰি ॥
জয় জয় মাধব ধেনুক মাৰি।
বিৰিন্দা বন মহ পৰম বিহাৰী ॥
সোহি গোপাল গোবৰ্দ্ধন ধাৰী ॥
ভুকুতি মুকুতি নিত কৰতু তোহাৰি ॥
জয় জয় পীতাম্বৰ বনমালী।
কালিন্দী-জলে যো মৰ্দ্দন কালী ॥
সোহি গোবিন্দ ভকত-ভয়-হাৰী।
ভুকুতি মুকুতি নিত কৰতু তোহাৰি ॥
জয় জয় দুষ্ট দৈত্য অন্তকাৰী।
কুবলয় মোড়ল দন্ত উপাড়ি ॥
শৰত ৰমত যোহি গোপিনী নাৰী।
ভুকুতি মুকুতি নিত কৰতু তোহাৰি ॥

শ্রীজগতানন্দ দলপতি জান।
হৰিকো পদ-পঙ্কজ ভজ মান॥
কৰাৱত নাট ওহি বহু ছন্দে।
কৃষ্ণক ভকতি কৰিতে প্ৰবন্ধে॥
পৰিজাত-হৰণ আহে নাম।
শুন বুধজন মন কয় উপশাম॥
কলিযুগ মধ্যে ধৰম ওৰি সাৰ।
নাহি নাহি গতি জানব আৰ॥
কয়লি কলি দেখু একাকাৰ।
পাপ পুণ্য কিছু নাহি বিচাৰ॥
মলমতি লোক অবহুঁ নাহি জানি।
নাহি নাহি গতি বিনে সাৰঙ্গ পাণি॥
ভজ হৰি চৰণে ছোড় সব আশ।
হৰি নামে কৰু সুদৃঢ় বিশ্বাস॥
ধৰমক উপৰি ৰাজা নাম।
কৃষ্ণ-কিঙ্কৰে কহে বোল ৰাম ৰাম॥১৫॥

জয় জয় রঘুকুল কমল প্রকাশক
দাসক নাশক ভীতি।
জয় জয় নিজ জন জাতন ঘাতন
পাতন পাতক রীতি॥
হরক শরাসন নাশন শাসন
নৃপ সব বাণ সন্ধানে।
ছেদল ভেদল খেদল দাপে
তাপে পলায়ত প্রাণে॥
ভৃগুবর রামক বামক কামক
কয়লি দর্প উপান্ত।
ভব-ভয় ভঞ্জন রঞ্জন সজ্জন
জীবন জানকী-কান্ত॥
যোহি বনমালী বালী ঘালী
রাজা করু সুগ্রীব।
যাহেরি কোপ কটাক্ষ নিরক্ষি
কম্পিত জলধির জীব॥
সমরক নাগর নাগর সাগর
শিলা সেতু কয় বন্ধ।
ভকতা ভীতা সীতা নিতা
যুদ্ধে বধিয়ে দশস্কন্ধ॥

সফলল বাণী জানি আনি
থাপি বিভীষণ পাট।
যতয়া তঙ্কা লঙ্কা শঙ্কা
কয়লি পুনু উতপাত॥
জগতক অন্তক অন্তক সন্তক
পূৰণ পৰমা কাম।
ভূমিকো ভাৰ উতাৰল ত্ৰাৰণ
সুৰ নৰ ৰাজা ৰাম॥
ব্ৰহ্মা মহেশ্বৰ যাকৰ কিঙ্কৰ
পড়ি পড়ি কৰত সেৱা।
ত্ৰিভুবন তাৰণ কাৰণ মাৰণ
সোহি দেৱক দেৱা॥
সোহি মহেশ্বৰ ৰামক নাটক
শুন সব কয় বিশ্বাস।
আহেৰ কথনে মথনে কৰয়
কলিমল সকল বিনাশ॥
অসাৰত সাৰত কাৰত ভাৰত
নৰতনু বিফলহি যাই।
পদ অৰবিন্দ উনিন্দ গোবিন্দ
হৃদি পঙ্কজ ধৰু ভাই॥

ধন জন জীৱন যৈসন বিজুৰী
উজুৰী দেখ নেদেখা ।
জানব কেশৱ দেৱা সেৱা
সোহি শিলাকেৰি ৰেখা ॥
সব অপৰাধক বাধক সাধক
সিদ্ধি ঋদ্ধি হৰিনাম ।
কহে কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ লোক নিৰন্তৰ
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম ॥ ১৩॥

কি কহব ৰূপ কুমাৰীক ৰাম ।
কনক পুতলী তুল তনু অনুপাম ॥
ৰতন তিলক লোল অলক কপোলে ।
হেৰিয়ে ভ্ৰূভঙ্গ ত্ৰিভুবন ভুলে ॥
দেখিয়ে বদন চান্দ ভেলি লাজ ।
নয়ন নিৰখি কমল জল মাঝ ॥
হেৰিয়ে ভুজ যুগ মিলল উছঙ্গ ।
ললিত মৃণাল মজল জল পঙ্ক ॥

আৰকত কৰতল মুনি-মন মোহা।
কনক শলকা অঙ্গুলি কৰু শোহা॥
বন্দুলি নিন্দি অধৰ কৰু কান্তি।
দাড়িম্ব নিবিড় বীজ দন্ত পান্তি॥
ঈষত হাস মদন মোহ যাই।
নাসা তিল ফুল কমলিনী মাই॥
নব যৌবন স্তন বদৰি প্ৰমাণ।
ঊৰু কৰি-কৰ কটি ডমৰুক ঠান॥
পদ্দ পল্লৱ নব পঙ্কজ কান্তি।
চম্পক পাকৰি অঙ্গুলি কেৰি পান্তি॥
নখচয় চাৰু চান্দ পৰকাশ॥
লহু লহু মত্ত গজ গমন বিলাস॥
কত লাবণ্য বিধি নিৰমিল জানি।
কোকিল কণ্ঠে অমিয়া ঝুৰে বাণী॥
তুহোঁ সুকুমাৰ ৰূপ নোহে হীন।
ৰাজ-কুমাৰীক বয়স নবীন॥
সোহি বৰ ৰমণী ঘৰিণী যব হোই।
অব গৃহ-বাস সফল তব তোই॥
কহলোঁ স্বৰূপ অব বচন শ্ৰীৰাম।
চ[illegible] অবিলম্ব অব জনকক ঠাম॥

ভাঙ্গহ অজগব ধনুক লীলায়ে ।
সীতা ভুলিয়ে ভজব তুৱা পাৱে ॥
জানি হামু সত্য বাণী বোল ।
ডাকি কৰহু নব হৰি হৰি বোল ॥১০॥

———

শুন সখি! বচন স্বৰূপ ।
কি কহব ৰামক ৰূপ ॥
শ্যাম মূৰুতি পীতবাস ।
ঘন যস বিজুৰী বিকাশ ॥
মস্তক ছত্ৰক বেশ ।
নীল আকুঞ্চিত কেশ ॥
ৰুচিকৰ কৰ্ণ অতুল ।
নাসা নীল তিল ফুল ॥
বদন ইন্দু পৰকাশ ।
অৰুণ অধৰ মন্দ হাস ॥
ওতিম দশনক পান্তি ।
মাণিক ঝিক মিক কান্তি ॥

মদনক ধনু ভ্রূ ভঙ্গ।
ভুজ যুগ বলিত ভুজঙ্গ॥
নয়ন পঙ্কজ নব পাতা।
করতল উতপল রাতা॥
অঙ্গুলি ললিত অমোল।
নখচয় চান্দক তুল॥
সুন্দর উদর কটি স্কন্ধ।
শোহে সিংহক-বন্ধ॥
ঊরু করি-কর নিরমাণ।
চরণ কমল-কোষ শ্যাম॥
পদতল রাতুল কান্তি।
ধ্বজ যব পঙ্কজ পান্তি॥
মানুষ ঐসন রূপ।
নাহি মোহি কহলোঁ স্বরূপ॥
নবীন বয়স সুকুমার।
নারায়ণ অংশ অবতার॥
কিনো ভেলি ভাগ্য তোহারি।
তুহোঁ নব তরুণী কুমারী॥
বিধি মিলাবত আনি।
তেরি মনোরথ জানি॥

অব সব পূৰব আশ ।
বিৰহ দুখ গেল নাশ ॥
পাৱব স্বামীক কোল ।
কৰ নৰ হৰি হৰি বোল ॥১৮॥

জয় জয় ঈশ্বৰ ৰাঘব ৰাম ।
পূৰল যো জানকী মন কাম ॥
জগজন জীৱন সোহি মুৰাৰি ।
মুকুতি মঙ্গল কৰত তোহাৰি ॥
যোহি পালি পিতাকেৰি আশ ।
সীতা সহিতে খপল বন-বাস ॥
সাধল জয় যো ৰাক্ষস মাৰি ।
সোহি কৰত নিত মুকুতি তোহাৰি ॥
বালী ঘালি সুগ্ৰীৱক পাট ।
দেলহ যো লয়ে বানৰ ঠাট ॥
বান্ধল সেতু পয়োধিক বাৰি ।
সোহি কৰত নিত মুকুতি তোহাৰি ॥

বানৰ চৌদিশে বেড়ল লঙ্কা।
ৰাক্ষস লোক মিলাৰলি শঙ্কা ॥
ছেদল যো ৰাৱণকেৰি মাথ।
মুকুতি কৰত সোহি ৰঘুনাথ ॥
আৱল সঙ্গে বানৰ ঠাট।
ৰাজা ভেলি অযোধ্যাক পাট ॥
যো জানকী মন পূৰল মুৰাৰি।
মুকুতি মঙ্গল কৰত তোহাৰি ॥
ৰামক চৰণ ভকতি ৰস জান।
শ্ৰীশুক্লধ্বজ নৃপতি প্ৰধান ॥
ৰামক বিজয় কৰাৱত নাট।
মিলহু তাকে বৈকুণ্ঠক বাট ॥
ৰামক চৰণ শৰণ লেহু হামি।
সব অপৰাধ মৰষ তুহুঁ স্বামী ॥
কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ শঙ্কৰ বোল।
কৰ অব নৰ সব হৰি হৰি বোল ॥১৭॥

অব সব পূৰব আশ ।
বিৰহ দুখ গেল নাশ ॥
পাৱব স্বামীক কোল ।
কৰ নৰ হৰি হৰি বোল ॥ ১৮॥

———

জয় জয় ঈশ্বৰ ৰাঘৱ ৰাম ।
পূৰল যো জানকী মন কাম ॥
জগজন জীৱন সোহি মুৰাৰি ।
মুকুতি মঙ্গল কৰত তোহাৰি ॥
যোহি পালি পিতাকেৰি আশ ।
সীতা সহিতে খপল বন-বাস ॥
সাধল জয় যো ৰাক্ষস মাৰি ।
সোহি কৰত নিত মুকুতি তোহাৰি ॥
বালী ঘালি সুগ্ৰীৱক পাট ।
দেলহ যো লয়ে বানৰ ঠাট ॥
বান্ধল সেতু পয়োধিক বাৰি ।
সোহি কৰত নিত মুকুতি তোহাৰি ॥

বানৰ চৌদিশে বেড়ল লঙ্কা।
ৰাক্ষস লোক মিলাৱলি শঙ্কা ॥
ছেদল যো ৰাৱণকেৰি মাথ।
মুকুতি কৰত সোহি ৰঘুনাথ ॥
আৱল সঙ্গে বানৰ ঠাট।
ৰাজা ভেলি অযোধ্যাক পাট ॥
যো জানকী মন পূৰল মুৰাৰি।
মুকুতি মঙ্গল কৰত তোহাৰি ॥
ৰামক চৰণ ভকতি ৰস জান।
শ্রীশুক্লধ্বজ নৃপতি প্রধান ॥
ৰামক বিজয় কৰাৱত নাট।
মিলহু তাকে বৈকুণ্ঠক বাট ॥
ৰামক চৰণ শৰণ লেহু হামি।
সব অপৰাধ মৰষ তুহুঁ স্বামী ॥
কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ শঙ্কৰ বোল।
কৰ অব নৰ সব.হৰি হৰি বোল ॥১॥

অশোক বন মহ ৰহল মুৰাৰি।
পেখল গৈয়া সব দ্বিজ-কুমাৰী॥
শ্যাম শৰীৰ বসন তথি পীত।
নব ঘন যৈসে চমকে জড়িত॥
নিন্দি ইন্দু কোটি বয়ন বিকাশ।
বন্ধুলি অধিক অধৰ পৰকাশ॥
নাসা উন্নত তিল ফুল ভান্তি।
ওতিম মোতিম দশনক পান্তি॥
অৰুণ নয়ন দোহোঁ পঙ্কজ পাতা।
ৰুচিকৰ কৰ দোহো উতপল ৰাতা॥
মাথে ময়ুৰ পুচ্ছ অলক কপোল।
কৰ্ণে নব দোহো উতপল ডোল॥
লম্বিত বাহু দোহোঁ ৰতন মোলান।
বহল হৃদয় গেৰু কৰু পৰিধান॥
কৰ কঙ্কণ কেয়ুৰ জাতিস্কাৰ।
গলে বনমালা ৰতনময় হাৰ॥
ৰতনক মেখলা শোহে কটিত।
মাটি লোটে পাট ভূনি পীত।
অৰুণ চৰণ দোহোঁ পঙ্কজ কোষ।
ৰতন মঞ্জীৰ কৰত তথি ঘোষ॥

মাণিক উজণ্টি অঙ্গুলিক পান্তি।
নখচয় চান্দ কৰত তথি কান্তি ॥
পদতল আৰকত পেগি মন মোহে।
যব পঙ্কজ ধ্বজ অঙ্কুশ শোহে ॥
ত্রিভুবন মোহন নটবৰ বেশ।
চৌভিতি বেড়ি ৰহ গোপ নিশেষ ॥
লীলা পদ্ম ফুৰাৱত হাতে।
পেখল দ্বিজ বধূ সবহি সাক্ষাতে।
কোটি মদন আগে নাহি থিৰ ॥
পেখি জুৰায়ল তনু মন জীৱ ॥
অমৃত পানে যৈসে মিলল আহ্লাদ।
পায়ল দ্বিজ-বধূ পৰম প্রসাদ ॥
কয়লি আগে দণ্ড পৰণাম।
পূৰল সবহি আপন মন কাম ॥
কৃষ্ণ-কিঙ্কৰ কহ ধৰম উপাম।
ডাকি সব সোই বোলহু ৰাম ৰাম ॥২০॥

---

(৫)

জয় জয় যাদৱ
দৈত্য পৰাভৱ-
কাৰী মাধৱ।
ভকত জনক যো মুকুতি সাধব ॥
জয় অজ হংস।
যো নিজ অংশ
হুয়া যদু বংশ
সংহৰু অঘ বক কেশী কংশ ॥
জগত নিধান।
পূতনাক প্ৰাণ।
কয় নিৰবাণ।
নিজ জন তাৰণ পুৰুষ পুৰাণ ॥
জয় বনমালী।
বিমৰ্দ্দিয়ে কালী
বহু বলশালী
খেদল হ্ৰদ মহ তাহে নিকালি ॥
হুয়া অৱতাৰ
ভূমিকো ভাৰ
সব সংহাৰ।
যো কৰু বিৰিন্দা বিপিন বিহাৰ ॥

ধরু গোবর্দ্ধন
বারণ বরিষণ
তারল ব্রজ জন।
মদ ইন্দ্রক দূর করল নারায়ণ।
গোপিনীক সঙ্গ
বঢ়ায়ত ঢঙ্গ
হেরি ভ্রূভঙ্গ
রমণী মনোরথ পূরল অনঙ্গ॥
জয় গোপাল।
রজক বিশাল
তচুকয় কাল।
ঋজু কুবুজা যো করত কৃপাল
জয় শ্রীরাম।
ভকত সুদাম
ওহি কর ঠাম।
গয় বর দানে পূরল কাম॥
পরম প্রতাপ
যো করু দাপ
ভাঙ্গল চাপ:
শুনি কংসক মনে মিলল সন্তাপ॥

প্রমত্ত মাতঙ্গ
যৈসন পতঙ্গ
নিপাতল অঙ্গ
দশন উপাড়ি প্রবেশল রঙ্গ ॥
পরম দুন্দুর
মল্ল চাণুর
কয় মষি মুড়
নিজ জন ভকত ভীতি ভেল দূর ॥
যত মল্ল মন্দ
নিপাতিয়ে কন্ধ
মিলল আনন্দ
ছোড়ল পাছে পিতাকেরি বন্ধ ॥
শুন সব লোই
বচনক মোই
হরি বিনে কোই
ইহ সংসারে সুহৃদ নাহি হোই ॥
কৃষ্ণক নাট
প্পাপ উত্তপাত
কয় চিত্ত দাট
শুন ইচ্ছা যাইতে বৈকুণ্ঠক বাট ॥

হৰিক বিহাৰ
জগত উদ্ধাৰ
নিগমকো সাৰ
তাহে শুনিতে ভণিতে ভব পাৰ উতাৰ ॥
বিষয় বিলাস
গুণি যম পাশ
তেজ অভিলাষ
কৰু হৰি নামে সুদৃঢ় বিশ্বাস ॥
হৰি গুণ নাম
অতি অনুপাম
লেহু হৰি নাম
কহ শঙ্কৰ সব বোল ৰাম ৰাম ॥২১॥

টোটয়।

মধু দানৱ দাৰণ দেৱ বৰং ।
বৰ বাৰিজ লোচন চক্ৰধৰং ॥
ধৰণীধৰ ধাৰণ ধ্যেয় পৰং ।
পৰমাৰ্থ বিদ্যাগুভ নাশ কৰং ॥

কৰ চূৰ্ণিত চেদিপ ভূবি ভগং।
ভগ ভূষণ কোৰ্চ্চিত পাদ যুগং ॥
যুগ নায়ক নাগৰ বেশ ৰুচিং।
ৰুচিৰাংশপিধান শৰীৰ শুচিং ॥
শুচি চামৰ বায়ু নিসেব্য তনুং।
তনু মধ্যগ দেহ সুবেশ হনূং ॥
হনূমন্ত হৰীশ সহায় ৰতং।
ৰতৰাঙ্গ পৰায়ণ শক্ৰ নতং ॥
নত বৰ্ত্তুল স্থূল সুদীৰ্ঘ ভুজং।
ভুজগাধিপ তল্প শয়ানমজং ॥
অজৰামৰ বিগ্ৰহ বিশ্ব গুৰুং।
গুৰু গোধন কামদ কল্পতৰুং ॥
তৰুণী-মন-মোহন সৰ্ব্ব শুভং।
শুভ মঙ্গল দায়ক নীল নিভং ॥
ইভ কুম্ভজ মৌক্তিক মাল্য বহং।
বহলোৰস মিষ্টজ সৰ্ব্বসহং ॥
সহজায়তি পদ্ম দদাক্ষ চিদং।
চিদানন্দ বিনোদন বেদ বিদং ॥
বিদুষামন মণ্ডন কম্বু গলং।
গল শোভিত কৌস্তুভ ভীম বলং ॥

বলভদ্র সহোদৰ সত্য বপুং।
বপূ নির্দ্দিত বিশ্ব সুৰাৰি ৰিপুং॥
ৰিপূ যুথপ যুথপ দর্প হৰং।
হৰ মৌলি নিযুক্ত পদাব্জ অৰং॥
পৰ লোক সহায় সহস্র মুখং।
মুখৰালি কুলাকুল মাল্য সুখং॥
সুখ মোক্ষদ দক্ষ ৰমা ৰমণং।
মনসোপৰিমেয় সহস্র ফণং॥
ফনতোস্মি নতোস্মি নতোস্মি হৰিং।
হৰি বৈৰী হুতাশন ভোগ্য হৰিং॥
হৰি কিঙ্কৰ শঙ্কৰ ঈশ পদে।
পদ মিচ্ছন গায়তি চামৃত দে॥২২॥

বন্দোঁ গোবিন্দা।
গোপী জনমানন্দা।
ঙ্ক্ ভ্রূ যুগ সুস্মিত সুন্দৰ
বদন বিনিন্দিত চান্দা॥

পূতনী কাতন মনে ধৰি
জীৱ বিযোজনকাৰী।
মায়া বল্লভ বাল বিলাসিত
নিৰ্জ্জিত নিৰ্জৰ বৈৰী ॥
তিনি ভুবন জন মৌলি বিভুষণ
মৰকত বত্ন সুবেশা।
চন্দ্ৰক নিশ্চয়ে বিচিত্ৰত কেকী
পতত্ৰ সুবেশিত কেশা ॥
যমলাৰ্জ্জুন ভঞ্জিয়ে শকট বিঘটিয়ে
বালক কেলি কৰন্তা।
ধেনুক কেশীয়ে বকাসুৰ নাশিয়ে
ধৰণী ভাৰ হয়ন্তা ॥
জয় গিৰি গোবৰ্দ্ধন গিৰি ধাৰন্তা
গোগণ ৰক্ষণ শিলা।
দৰ্পিত্ত সুৰ মুনি দন্তৰি ভুঞ্জিয়ে
দৰশিত নিজ ভুজ লীলা ॥
কালিন্দী তীৰে কালী নাম
ভুজঙ্গম ৰাজ নিবাসে।
তা বিষ লাগি জলচৰ খেচৰ
তীৰ তৰু লয় নাশে ॥

দুৰ্জ্জন সজ্জন লীলা অবতাৰ ধৰি
নিজ পৰিজন ধৰি সঙ্গে।
লীলা নৃত্য কয় কৰিয়ে শিৰে চড়ি
কালী নাশ কয় ৰঙ্গে॥
মল্ল নিযুদ্ধ বিলোকন কৈতৰ
মথুৰা নৰপতি সঙ্গে।
থিত নিবেধিত ৰাজ সমাজ
সমাগত হলধৰ সঙ্গে॥
দ্বাৰে মত্ত মাতঙ্গ ঘাতিয়ে
তাসু বিপাড়িয়ে দন্তা।
চাৰৰ্পে গজ ৰাজবিমৰ্দ্দিয়ে
যৈসে সিংহ চলন্তা॥
চাণূৰাদি মহা মহা মল্ল
বিমোড়ন জনিত তৰাস।
বিক্ৰম দেখিয়ে ভোজৰাজ মন
জীবন ভৈল নৈৰাশ॥
মঞ্চে সঞ্চাৰি কংস কেশে ধৰি
ধৰণী তলে বলশালী।
তাৰিয়ে বাহুবলে পুনু পাড়িয়ে
জীব লয়ো বনমালী॥

পূতনী কাতন মনে ধৰি
জীব বিযোজনকাৰী।
মায়া বল্লভ বাল বিলাসিত
নির্জিত নির্জৰ বৈৰী ॥
তিনি ভুবন জন মৌলি বিভুষণ
মৰকত ৰত্ন সুবেশা।
চন্দ্রক নিশ্চয়ে বিচিত্রত কেকী
পতত্র সুবেশিত কেশা ॥
যমলার্জ্জুন ভঞ্জিয়ে শকট বিঘটিয়ে
বালক কেলি কৰন্তা।
ধেনুক কেশীয়ে বকাসুৰ নাশিয়ে
ধৰণী ভাৰ হয়ন্তা ॥
জয় গিৰি গোবৰ্দ্ধন গিৰি ধাৰন্তা
গোগণ ৰক্ষণ শিলা।
দর্পিত সুৰ মুনি দম্ভৰি ভুঞ্জিয়ে
দৰশিত নিজ ভুজ লীলা ॥
কালিন্দী তীৰে কালী নাম
ভুজঙ্গম ৰাজ নিবাসে।
তা বিষ লাগি জলচৰ খেচৰ
তীৰ তৰু লয় নাশে ॥

দুৰ্জ্জন সজ্জন লীলা অবতাৰ ধৰি
নিজ পৰিজন ধৰি সঙ্গে।
লীলা নৃত্য কয় কৰিয়ে শিৰে চড়ি
কালী নাশ কয় ৰঙ্গে॥
মল্ল নিযুদ্ধ বিলোকন কৈতৰ
মথুৰা নৰপতি সঙ্গে।
খিত নিবেধিত ৰাজ সমাজ
সমাগত হলধৰ সঙ্গে॥
দ্বাৰে মত্ত মাতঙ্গ ঘাতিয়ে
তাসু বিপাড়িয়ে দন্তা।
চাৰৰ্পে গজ ৰাজবিমৰ্দ্দিয়ে
যৈসে সিংহ চলন্তা॥
চাণুৰাদি মহা মহা মল্ল
বিমোড়ন জনিত তৰাস।
বিক্ৰম দেখিয়ে ভোজৰাজ মন
জীবন ভৈল নৈৰাশ॥
মঞ্চে সঞ্চাৰি কংস কেশে ধৰি
ধৰণী তলে বলশালী।
তাৰিয়ে বাহুবলে পুনু পাড়িয়ে
জীৱ লয়ো বনমালী॥

নৰপতি কংস বিধ্বংসল দেখিয়ে
লাগল শঙ্কা সমাজে।
সুৰ মুনি সিদ্ধ ঋষি গণ হৰষিত
দিবি জয় দুন্দুভি বাজে॥
কেশৱ চৰণ সৰোৰুহ কিঙ্কৰ
শঙ্কৰ এহু বিৰচিতং।
বৈৰী বিমৰ্দ্দন দৈৱকী নন্দন
বিজয় বিৰাজিত গীতং॥২৩॥

জয় জয় জগ জীৱন যাদৱ
কৃষ্ণ দেৱক দেৱ।
কমল-সম্ভৱ কৰত যাকৰ
চৰণ ৰজ নিত সেব॥
জননী সমতুল যোহি পূতনীক
মোক্ষ পদ কৰু দান।
সোহি দয়াশীল দেৱ কৰু
অমল ভকতি বিধান॥

মঞ্চ বিঘটিয়ে চক্ৰ বাতক
যোহি লেলহ প্ৰাণ।
ভঞ্জি তৰু বৰ যোহি অঘবক
বৎস কৰু নিৰবাণ॥
কালী সৰ্প দৰ্প দূৰ কয়
বহ্নি কয়লি পান।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥
পতনী সবকহুঁ মানে বিপ্ৰক
কৰম মদ কৰু দূৰ।
মখ ভঙ্গে দেব ৰাজক
গৰবক কয়লি চূৰ॥
তুলি মন্দৰ বাৰি বৰিষণ
বাত ভয় কৰু ত্ৰাণ।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥
বিৰিন্দা বন মহ শৰদ শশিনী
ৰজনী গোপিনী সঙ্গ।
বিবিধ ৰতি ৰস দৰশিয়ে কহুঁ
মদন মান কৰু ভঙ্গ॥

মাৰি যক্ষক যোহি দেব হৰি
কয়লি গোপিনীক ত্ৰাণ।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥
কেশী কুবলয় মল্ল মুষ্টিক
কংস কূট চাণূৰ।
সল্ল তোসল্ল ঘাতি ক্ষিতি কহুঁ
ভৰ কয়লি দূৰ॥
মাতু পিতুক বন্ধ ছোড়ি
দুঃখ কৰু নিৰবাণ।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥
যোহি যাদব দেব নিৰমিল
নগৰ সাগৰ মাজ।
তাৰি সন্তক দৈত্য দাৰণ
সাধি দেবক কাজ॥
বীৰ শম্বৰ নৰক মতি মন্দ
শূৰ কৰু নিৰবাণ।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥

শাল্ল পৌণ্ড্রক ‘দ্বিদ জৰাসুত
বাণ বিদুৰথ ঘালিয়ে।
মাৰি শিশুপাল কৌৰব নাশি
পাণ্ডব পালিয়ে॥
আপন গুণ যশ ধৰম শিৰোমণি
থাপি গয়ো নিজ থান।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥
অহে সামাজিক বুদ্ধ জন
বাণী কৰু সাবধান।
ওহি কলিকো কালে নাহি নাহি
ধৰম নাম সমান॥
কালে মলমতি কয়লি সবাকো
নাহি ধৰমক চিত।
পতনী ধন জন লোভে মল মতি
ভেলি পাষণ্ড ৰীত॥
ওহি বাণী হোই নোই
থিৰ মন কয় দেখ।
বিজুৰী সঞ্চাৰ জীবন যৌবন
সবহুঁ নীৰত ৰেখ॥

মাৰি যক্ষক যোহি দেব হৰি
কয়লি গোপিনীক ত্ৰাণ।
সোহি দয়াশীল দেব করু
অমল ভকতি বিধান॥
কেশী কুবলয় মল্ল মুষ্টিক
কংস কূট চাণূৰ।
সল্ল তোসল্ল ঘাতি ক্ষিতি কহুঁ
ভৰ কয়লি দূৰ॥
মাতু পিতুক বন্ধ ছোড়ি
দুঃখ করু নিৰযাণ।
সোহি দয়াশীল দেব করু
অমল ভকতি বিধান॥
যোহি যাদব দেব নিৰমিল
নগৰ সাগৰ মাজ।
তাৰি সন্তক দৈত্য দাৰুণ
সাধি দেবক কাজ॥
বীৰ শম্বৰ নৰক মতি মন্দ
শূৰ করু নিৰযাণ।
সোহি দয়াশীল দেব করু
অমল ভকতি বিধান॥

সাল্ল পৌণ্ড্রক দ্বিদ জৰাসুত
বাণ বিদুৰথ ঘালিয়ে।
মাৰি শিশুপাল কৌরব নাশি
পাণ্ডব পালিয়ে॥
আপন গুণ যশ ধৰম শিৰোমণি
থাপি গয়ো নিজ থান।
সোহি দয়াশীল দেব কৰু
অমল ভকতি বিধান॥
অহে সামাজিক বুদ্ধ জন
বাণী কৰু সাবধান।
ওহি কলিকো কালে নাহি নাহি
ধৰম নাম সমান॥
কালে মলমতি কয়লি সবাকো
নাহি ধৰমক চিত।
পতনী ধন জন লোভে মল মতি
ভেলি পাষণ্ড ৰীত॥
ওহি বাণী হোই নোই
থিৰ মন কয় দেখ।
বিজুৰী সঞ্চাৰ জীবন যৌবন
সবহুঁ নীৰত ৰেখ॥

জানি হৰি পদ হৃদয়ে ধৰি কহুঁ
জপহুঁ ৰামক নাম।
মূৰুখ মাধব দীন কহয়ী
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম ॥২৪॥

———

জয় জয় জীব সনাতন শীব।
সুৰাসুৰ দেব কৰু সব সেব ॥
তুহোঁ বিনে কেৱ
নাহি আন দেৱ ॥
দীন কহুঁ নাথ।
যোড়ি যোড় হাত ॥
কিছু পৰণাম।
তুৱা গুণ নাম ॥
আতি অনুপাম।
নাহিকে উপাম ॥
সোহি মুহে নাম।
বহু অবিৰাম ॥

গোসাঞী গোপাল।
কৰু মেৰি ঐসন দয়াল কৃপাল॥
দয়াল সয়ল।
ভুবন বিনোদ॥
বিলাস বিহাৰ।
যাহেৰ উদাৰ॥
চৰিত্ৰ পবিত্ৰ।
পতিত পবিত্ৰ॥
শ্ৰবণ বয়ন মিলাই।
পাৱত চাৰি পদাৰথ লোই॥
অব সোহি দেবক দেহ মুৰাৰি।
ভক্ত ভয়হাৰী॥
ভয়ো অবতাৰ।
ক্ষিতি কহুঁ ভাৰ॥
সয়ল উতাৰ।
কয়লি গোবিন্দ যশোমতী লাল॥
নয়ন বিশাল।
ভ্ৰূব যুগ গঞ্জি মদনকু চাপ॥
সুৰঙ্গ বয়ন সুচান্দ সুহাস।
শোভে দন্ত মৌক্তি পীতাম্বৰ জ্যোতি।

জানি হরি পদ হৃদয়ে ধরি কহুঁ
জপহুঁ রামক নাম।
মূরুখ মাধব দীন কহয়ী
ডাকি বোলহু রাম রাম ॥২৪॥

জয় জয় জীব সনাতন শীব।
সুরাসুর দেব করু সব সেব ॥
তুহোঁ বিনে কেব
নাহি আন দেব ॥
দীন কহুঁ নাথ।
যোড়ি যোড় হাত ॥
কিছু পরণাম।
তুরা গুণ নাম ॥
অতি অনুপাম।
নাহিকে উপাম ॥
সোহি মুহে নাম।
বহু অবিরাম ॥

গোসাঞী গোপাল।
কক মেৰি ঐসন দয়াল কৃপাল ॥
দয়াল সয়ল।
ভুবন বিনোদ ॥
বিলাস বিহাৰ।
যাহেৰ উদাৰ ॥
চৰিত্ৰ পবিত্ৰ।
পতিত পবিত্ৰ ॥
শ্ৰবণ বয়ন মিলাই।
পাৱত চাৰি পদাৰথ লোই ॥
অব সোহি দেবক দেহ মুৰাৰি।
ভক্ত ভয়হাৰী ॥
ভয়ো অবতাৰ।
ক্ষিতি কহুঁ ভাৰ ॥
সয়ল উতাৰ।
কয়লি গোবিন্দ যশোমতী লাল ॥
নয়ন বিশাল।
ভ্ৰূব যুগ গঞ্জি মদনকু চাপ ॥
সুৰঙ্গ বয়ন সুচান্দ সুহাস।
শোভে দন্ত মৌক্তি পীতাম্বৰ জ্যোতি।

সুশ্যাম শৰীৰ সুমঙ্গলধাম ।
উপাম বিহীন ॥
ৰতন বিভূষণ ।
অঙ্গ শুহাৱত হাৰ ॥
কিৰীটি কেয়ুৰ উজোৰ ।
কঙ্কন বিজোৰ ॥
কনক ঝনক ৰতন মঞ্জীৰ ।
ঝুণাৱত উৰে হেম হাৰ ॥
হাৰা গজ মতি ।
উন্নত ৰূপ পেখই ভুলত চিত ॥
অনঙ্গক দেব বিমল ।
কমল চৰণ যুগল ॥
সুৰাসুৰ নাগ নিসেবিত ।
লক্ষ্মী লালিত ॥
শোক বিশেষণ দেব ।
ভকত ভয় ভঞ্জন ॥
ৰঞ্জন ভাৰক ।
চিত্ত বিনোদন ॥
মোক্ষ নিদান ।
জগ জন জীবন ॥

নাথ তোহাৰ ।
চৰণ কমল ॥
সুধাৰস আশ ।
কৰু মেৰি চিত্ত ॥
সাৰঙ্গ নিবাস তুহোঁ জগ বাস ।
নকৰ নৈৰাশ ॥
হামু তেৰি দাসকো দাস ।
তোহাৰি গোসাঞী ॥
জনমে জনমে ওহি মন কাম ।
কহ দীন মাধব দাস তোহাৰি ॥
সেবক পাল দয়াল ॥২৫॥

জয় জয় কৃষ্ণ কৰহুঁ বহু সেব ।
জয় জয় দৈবকী নন্দন দেব ॥
জয় জয় যোহৰি সত্য স্বৰূপ ।
জয় জয় নিৰ্গুণ আতমা ৰূপ ॥

জয় জয় গুণ তিনি মায়া বিতাৰি।
জয় জয় সৃষ্টি স্থিতি লয় কাৰী॥
জয় জয় নিৰ্গুণ মুকৰি মুৰাৰি।
জয় জয় বিৰিন্দা বিপিন বিহাৰী॥
জয় জয় লীলা পঙ্কজ ধাৰী।
জয় জগ তাপ ত্ৰয় অপহাৰী॥
জয় জয় কালিন্দী কুলচাৰী।
জয় জয় ৰঞ্জন গোপ কুমাৰী॥
জয় জয় গিৰি মন্দৰ ধাৰী।
জয় জয় গোকুল জন উপকাৰী॥
জয় জয় কৃষ্ণ মুকতি অবতাৰী।
জয় জয় কুবলয় জীবনহাৰী॥
জয় জয় মধু মুৰ নৰক বিদাৰী।
জয় জয় ক্ষিতি তল ভাৰ উতাৰি॥
জয় জয় শঙ্খ চকৰ গদা পাণি।
জয় জয় পীত বসন পৰিধানী॥
জয় জয় সকল নিগম নিৰমাণী।
জয় জয় নিজ জন মুকুতি নিদানি॥
জয় জয় জগত জনক নিজ ধাম।
জয় জয় জগ জন ৰৈণ কাম॥

জয় জয় যোহি ৰহুত নিজ ঠাম।
জয় জয় যাকেৰি গুণ অনুপাম ॥
জয় জয় ভকত মোচন ৰাম।
জয় জয় ভকত পূৰণ কাম ॥
জয় জয় যাকেৰি চৰিত উদ্দাম।
জয় জয় তাৰক যাহেৰি নাম ॥
জয় জয় নীল ইন্দিবৰ শ্যাম।
জয় জয় সঙ্গহি গোপ সুদ্দাম ॥
জয় জয় গৰুড়াসন বনমালী।
জয় জয় মৰ্দ্দন বিষধৰ কালী ॥
জয় জয় দনুজ দলন বলশালী।
জয় জয় বৎস বকাসুৰ ঘালী ॥
জয় জয় দুৰ্জ্জন দুষ্ট নিকালী।
জয় জয় সজ্জন জন প্ৰতিপালী ॥
জয় জয় ভকতক মুকুতি নিদানি।
জয় জয় বৰদ বৰদ বৰ দানী ॥
জয় জয় নন্দ তনয় বৰ বেণী।
জয় জয় মৰ্দ্দন দানব কেশী ॥
জয় জয় নাশন বীৰ বৰ কংস।
জয় জয় পালন যদু বৰ বংশ ॥

জয় জয় ৰিপু মৃগ দাৰণ সিংহ ।
জয় জয় ৰুক্মিণী পঙ্কজ ভৃঙ্গ ॥
জয় জয় ভকত কুমুদ কুল ইন্দু ।
জয় জয় জগজন জীবন বন্ধু ॥
জয় জয় ত্রিজগত জন উপকাৰী ।
জয় জয় দুৰ্গম দুস্তৰ তাৰী ॥
জয় জয় সুৰ ৰিপু যূপথ নাশী ॥
জয় জয় ৰঞ্জন গোকুল বাসী ॥
জয় জয় ভব ভয় ভঞ্জন হেতু ।
জয় ভব সাগৰ তাৰণ সেতু ॥
জয় জয় নিজ গুণ লুবুধ গোপাল ।
জয় জয় পঙ্কজ নয়ন বিশাল ॥
জয় জয় যাকেৰি বহু অবতাৰ ।
জয় জয় যাকেৰি পৰম বিহাৰ ॥
জয় জয় যাকেৰি চৰিত্ৰ উদাৰ ।
জয় জয় যো হৰি জগত আধাৰ ।
জয় জয় যোহি জগত আদি মূল ।
জয় জয় যাহেৰি নাহি সমতুল ॥
জয় জয় জীবেক চৈতন্য দাতা ।
জয় জয় যো হৰি জগত বিধাত

জয় জয় মোহবি জগত বিয়াপী।
জয় জয় মোহবি পাবন পাপী॥
জয় জয় মোহবি নিজ অবতাৰী।
জয় জয় কেশব শৰণ তোহাৰি॥
কহয় মুৰুখ মতি মাধব দীন।
ভকতি মিনতি মতি সকল বিহীন॥
মাগো ভকতি ৰতি নাহ আন কাম।
ঘনে ঘনে বয়নে বোলহুঁ ৰাম নাম॥২৬॥

জয় জয় জগত জনক যদু নন্দন বন্দন
শিব সুৰ ধাতা।
জয় জয় জগ জন জীবন যাদব
ভকত মুকুতি পদ দাতা॥
জয় জয় কমলাকান্ত কমল দল
কোমল পদ পৰকাশী।
জয় জয় সজ্জন ৰঞ্জন গঞ্জন
দানব দৈত্য বিনাশী॥

জয় জয় পাপী পতিত জন পাৱন
ভাবন ওহি সংসাৰ ।
জয় জয় ভব ভয় ভঞ্জন ৰঞ্জন
তাৰক চৰিত্ৰ উদাৰ ॥
জয় জয় মধু মুৰ নৰক নিবাৰণ
কুবলয় ধেনুক নাশী ।
জয় জয় গিৰি বৰ ধাৰণ কাৰণ
তাৰণ গোকুল বাসী ॥
জয় জয় কংস কেশীৰ বক অন্তক
শন্তক তাৰণ হেতু ।
জয় জয় পীতাম্বৰ ধৰ সুন্দৰ
অভয় চৰণ ভব সেতু ॥
জয় জয় পূতনী কাতন পাতন
ঘাতন কালী নিকালী ।
জয় জয় নন্দ নন্দন বিৰিন্দাবন চাৰী
বহু বল শালী ॥
জয় জয় ৰাম ৰমন সীতা পতি
বালী বানৰ ঘালী ।
জয় জয় ৰাৱণ ৰাক্ষস দাৰণ
শন্ত বিভীষণ পালী ॥

জয় জয় সৃষ্টি কৰতা হৰতা
পাতা দেবক দেবা।
জয় জয় নখ মণি মণ্ডন কান্তি
ভ্রান্তি খণ্ডক সেবা॥
জয় জয় করুণা সিন্ধু বন্ধু
সেবক পালন কাৰী।
জয় জয় শঙ্খ চকৰ কৌমুদী
লীলা পঙ্কজ ধাৰী॥
জয় জয় মধুৰি মূৰতি মাধব
মায়া ধমন অনাদি।
জয় জয় দামোদর বৰ দায়ক
নায়ক বেদক বাদী॥
জয় জয় মল্ল বিমোড়ন কাৰী
হাৰী পাতক ৰাশি।
জয় জয় ভকত বৎসল মন পূৰণ
কুবুজী কংসক দাসী॥
শুন সাধু জন ওহি নাৰায়ণ
ৰহু হৃদি পঙ্কজ ঠাম।
কলি মল মোষণ ৰামক বাণী
জানি নকৰ বিৰাম॥

জয় জয় পাপী পতিত জন পাৱন
ভাবন ওহি সংসাৰ ।
জয় জয় ভব ভয় ভঞ্জন ৰঞ্জন
তাৰক চৰিত্র উদাৰ ॥
জয় জয় মধু মুৰ নৰক নিবাৰণ
কুবলয় ধেনুক নাশী ।
জয় জয় গিৰি বৰ ধাৰণ কাৰণ
তাৰণ গোকুল ৰাসী ॥
জয় জয় কংস কেশীব বক অন্তক
শস্তক তাৰণ হেতু ।
জয় জয় পীতাম্বৰ ধৰ সুন্দৰ
অভয় চৰণ ভব সেতু ॥
জয় জয় পূতনী কাতন পাতন
ঘাতন কালী নিকালী ।
জয় জয় নন্দ নন্দন বিৰিন্দাবন চাৰী
বহু বল শালী ॥
জয় জয় ৰাম ৰমন সীতা পতি
বালী বানৰ ঘালী ।
জয় জয় ৰাবণ ৰাক্ষস দাৰণ
শস্ত বিভীষণ প্যালী ॥

জয় জয় সৃষ্টি কৰতা হৰতা
পাতা দেবক দেবা।
জয় জয় নখ মণি মণ্ডন কান্তি
ভ্ৰান্তি খণ্ডক সেবা॥
জয় জয় কৰুণা সিন্ধু বন্ধু
সেবক পালন কাৰী।
জয় জয় শঙ্খ চকৰ কৌমুদী
লীলা পঙ্কজ ধাৰী॥
জয় জয় মধুৰি মূৰতি মাধব
মায়া ধমন অনাদি।
জয় জয় দামোদৰ বৰ দায়ক
নায়ক বেদক বাদী॥
জয় জয় মল্ল বিমোড়ন কাৰী
হাৰী পাতক ৰাশি।
জয় জয় ভকত বৎসল মন পূৰণ
কুবুজী কংসক দাসী॥
শুন সাধু জন ওহি নাৰায়ণ
ৰহু হৃদি পঙ্কজ ঠাম।
কলি মল মোষণ ৰামক বাণী
জানি নকৰ বিৰাম॥

ভাৰত বৰিয়ে জনম চিন্তামণি
নৰতমূ বিফলেহি যাই।
বয়নে হৰিকো নাম মিলাই
চাৰি পদাৰথ পাই॥
মাধব দীন হীন মতি কহই
ছোৰহু ঘৰ সব কাম।
হৃদয়ে হৰিকো চৰণ মিলাই
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥

জয় জয় জগত জীবন
জয় যাদব দেব।
তোহাৰি চৰণক ৰেণু শত কোটি
বাৰ পৰি কৰোঁ সেব॥
জগত আদি বেদ বাদী
শিব পুৰুষ পুৰাণ।
সুৰ শঙ্কৰ চৰণ কিঙ্কৰ
মহিমা তবহোঁ নজান॥

ভ্রূব ভঙ্গে চলিত মায়া

অণু করু নিৰমাণ।

ৰোম কূপে কৰত আয়া যাত

ৰেণু পৰমাণ॥

চাৰি বেদক ৰতন চূড়ামণি

চৰণ বিকাশ।

জয় জয় জগত জীৱন

জয় জগত নিবাস॥

ভকত বৎসল জগত মঙ্গল

ৰূপ যাকেৰি নাম।

দুঃখ মোচন কৰত পূৰণ

ভকত জন মন কাম॥

দনুজ দাৰণ ভকত জনকো

বন্ধু মুকুতি নিদান।

তোহাৰি চৰণে মাগোঁ হৰি কৰ

প্ৰেম ভকতি বিধান॥

জগত নায়ক মুকুতি দায়ক

জয় জগত আধাৰ।

শ্ৰৱণ কীৰ্ত্তন ভকতি যাকেৰি

চাৰি বেদকো সাৰ॥

ভাৰত বৰিয়ে জনম চিন্তামণি
নৰতমূ বিফলেহি যাই।
বয়নে হৰিকো নাম মিলাই
চাৰি পদাৰথ পাই॥
মাধব দীন হীন মতি কহই
ছোৰহু মৰ সব কাম।
হৃদয়ে হৰিকো চৰণ মিলাই
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥

জয় জয় জগত জীবন
জয় যাদব দেব।
তোহাৰি চৰণক ৰেণু শত কোটি
বাৰ পৰি কৰোঁ সেব॥
জগত আদি বেদ বাদী
শিব পুৰুষ পুৰাণ।
সুৰ শঙ্কৰ চৰণ কিঙ্কৰ
মহিমা তবহোঁ নজান॥

ভ্রূব ভঙ্গে চলিত মায়া

অণ্ড করু নিৰমাণ।

ৰোম কূপে কৰত আয়া যাত

ৰেণু পৰমাণ ॥

চাৰি বেদক ৰতন চূড়ামণি

চৰণ বিকাশ।

জয় জয় জগত জীবন

জয় জগত নিবাস ॥

ভকত বৎসল জগত মঙ্গল

ৰূপ যাকেৰি নাম।

দুঃখ মোচন কৰত পূৰণ

ভকত জন মন কাম ॥

দনুজ দাৰণ ভকত জনকো

বন্ধু মুকুতি নিদান।

তোহাৰি চৰণে মাগোঁ হৰি কৰ

প্ৰেম ভকতি বিধান ॥

জগত নায়ক মুকুতি দায়ক

জয় জগত আধাৰ।

শ্ৰবণ কীৰ্ত্তন ভকতি যাকেৰি

চাৰি বেদকো সাৰ ॥

হামু পাপী তেঁহো হৰি পুন্নু
পতিত পাবন নাম।
ছোড়ি মায়া কৰু দায়া
নাহি মোহি আন কাম॥
গুণেৰ নাগৰ কৰুণা সাগৰ
কৰহোঁ কাতৰ তোই।
প্যাৱে পড়ি তেৰি ভকতি মাগোঁ
কৰহু কৰুণা মোই॥
অন্ত্য জাতি তৰত আতি
স্মৰণে যাকেৰি নাম।
জয় জয় হৰি তোহাৰি চৰণে
কৰহোঁ বহু পৰণাম॥
এ ভব ভঞ্জন ভকত ৰঞ্জন
অৰুণ পদ পৰকাশ।
অভয় চৰণে শৰণ মাগোঁ
কৰহু দাসকো দাস॥
বিষয় বিষধৰ দংশিত তনু মেৰি
নাহি চেতন গিয়ান।
কাকু কৰি তেৰি চৰণে মাগোঁ
ভকতি অমিয়া দান॥

দীন দয়াশীল কেশব মোহি
মোহ করু দূৰ।
ভকত সঙ্গতি ভকতি দানে
মোহি মন করু পূৰ॥
দীন মাধব দাস কহয়
ছোড়ি সব অব কাম।
আহে সমাজিক লোক সব
ডাকি বোলহু ৰাম ৰাম॥২৮॥

জয় জগ জীব সনাতন দেব।
ব্রহ্মা শিব চৰণে করু সেব॥
পাতক ঘাতক যাকেৰি নাম।
তোহাৰি চৰণে কৰহ প্রণাম॥
নীল শৰীৰ জলদ করু ভাস।
পীত পটাম্বৰ করু পৰকাশ॥
অৰবিন্দ নিন্দি চৰণ করু কান্তি।
পদ পঙ্কজ তল অলকত ভ্রান্তি॥

ধ্বজ যব পঙ্কজ অঙ্কুশ ভাসে।
পেখিতে বজ্র ভকত ভয় নাশে॥
ইন্দু নিন্দি নখ চান্দ পৰকাশ।
ভকতক হৃদয় তাপ কৰু নাশ॥
ৰতন উজা°ট অঙ্গুলি দশ মাজে।
পদ পঙ্কজ মহ মঞ্জাৰ বাজে॥
উৰু কৰি কৰ দুহোঁ বলিত সমান।
বহল নিতম্ব কটি ডমৰুক ঠাম॥
কিঙ্কিণী কনক লম্বি চিৰ পীত।
ৰুচিৰ কাঞ্চী কটি ৰতন জৰিত॥
মনোহৰ নাভি সৰোৰুহ গঞ্জে।
উদৰে ললিত ৰেখা তিনি ৰঞ্জে॥
সিংহ বন্ধ কন্ধ বহল বক্ষ মাজে।
কমল শ্ৰীবৎস পান্তি বিৰাজে॥
পদ নখ পৰশি বনহু মালা শোহে।
ভ্ৰমৰা কেলি করত মধু লোহে॥
গজ মতি হাৰ পেচন্দাৰ লোলে।
পেখিতে ৰূপ ভুবন মন ভুলে॥
জগতক জীব সবহু একু ঠাম।
কণ্ঠে কৌস্তুভ মণি অনুপাম॥

চতুৰ উজৰ কৰ বৰ ভুজ দণ্ড।
ঘৈসে নীল মৃণাল খণ্ড॥
বলয়া কঙ্কণ কেয়ুৰ হাতে।
শঙ্খ চক্ৰ গদা পঙ্কজ হাতে॥
কিশলয় কৰ চাৰু অঙ্গুলি পান্তি।
ৰতন অঙ্গুলি নখ চান্দ কৰু কান্তি॥
নিন্দি ইন্দু কোটি বয়ন বিকাশ।
মোতিম দশন মন্দ কৰু হাস॥
আয়ত নেত্ৰ কমল দল পাসি।
মদনক ধেনু সম ভ্ৰুব প্ৰকাশী॥
নাসা তিল কুসুম সম শোহে।
চাৰু চিবুক মন আলোভ লোহে॥
মকৰ কুণ্ডল দুহোঁ লম্বিত কৰ্ণ।
তাম্ৰ ৰশমি গণ্ড পাণ্ডুৰ বৰ্ণ॥
অলকা কুটিল তিলক কৰু কান্তি।
পেখিতে ভকতৰ তাপ উপশান্তি॥
ৰতন চুড়ামণি কিৰীটি উজ্জ্বল।
তাহু বিকশিত বদন কমল॥
শিৰ ছত্ৰাকৃত কুঞ্চিত কেশ।
কোটি মদন মন মোহন বেশ॥

ধ্বজ যব পঙ্কজ অঙ্কুশ ভাসে।
পেখিতে বজ্র ভকত ভয় নাশে ॥
ইন্দু নিন্দি নখ চান্দ পৰকাশ।
ভকতক হৃদয় তাপ কৰু নাশ ॥
ৰতন উজা ৎট অঙ্গুলি দশ মাজে।
পদ পঙ্কজ মহ মঞ্জাৰ বাজে ॥
উৰু কৰি কৰ দুহোঁ বলিত সমান।
বহল নিতম্ব কটি ডমৰুক ঠাম ॥
কিঙ্কিণী কনক লম্বি চিৰ পীত।
ৰুচিৰ কাঞ্চী কটি ৰতন জৰিত ॥
মনোহৰ নাভি সৰোৰুহ গঞ্জে।
উদৰে ললিত ৰেখা তিনি ৰঞ্জে ॥
সিংহ বন্ধ কন্ধ বহল বক্ষ মাজে।
কমল শ্ৰীবৎস পান্তি বিৰাজে ॥
পদ নখ পৰশি বনহু মালা শোহে।
ভ্ৰমৰা কেলি কৰত মধু লোহে ॥
গজ মতি হাৰ পেচন্দাৰ লোলে।
পেখিতে ৰূপ ভুবন মন ভুলে ॥
জগতক জীব সবহু একু ঠাম।
কণ্ঠে কৌস্তুভ মণি অনুপাম ॥

চতুৰ উজৰ কৰ বৰ ভুজ দণ্ড।
যৈসে নীল মৃণাল খণ্ড॥
বলয়া কঙ্কণ কেয়ুৰ হাতে।
শঙ্খ চক্ৰ গদা পঙ্কজ হাতে॥
কিশলয় কৰ চাৰু অঙ্গুলি পান্তি।
ৰতন অঙ্গুলি নখ চান্দ কৰু কান্তি॥
নিন্দি ইন্দু কোটি বয়ন বিকাশ।
মোতিম দশন মন্দ কৰু হাস॥
আয়ত নেত্ৰ কমল দল পাসি।
মদনক ধেনু সম ভ্ৰুৰ প্ৰকাশী॥
নাসা তিল কুসুম সম শোহে।
চাৰু চিবুক মন আলোভি লোহে॥
মকৰ কুণ্ডল দুহোঁ লম্বিত কৰ্ণ।
তাম্ৰ ৰশমি গণ্ড পাণ্ডুৰ বৰ্ণ॥
অলকা কুটিল তিলক কৰু কান্তি।
পেখিতে ভকতৰ তাপ উপশান্তি॥
ৰতন চুড়ামণি কিৰীটি উজ্জ্বল।
তাহু বিকশিত বদন কমল॥
শিৰ ছত্ৰাকৃত কুঞ্চিত কেশ।
কোটি মদন মন মোহন বেশ॥

মাধব কহ তুৱা দাসকো দাস ।
ঐসন ৰূপ হৃদয়ে কৰু বাস ॥
কাকু কৰিয়ে তুৱা চৰণাহি লাগোঁ ।
মূৰুতি সুকতি ভকতি এক মাগোঁ ॥
ভকত বৎসল কৰু ঐসন দায়া ।
চৰণে শৰণ লেহোঁ ছোড়হ মায়া ॥
ভকত সঙ্গে ৰহু মূহভৰি নাম ।
ভো সামাজিক বোল ৰাম ৰাম ॥২৭॥

জয় জয় কৃষ্ণ দেব আদি মূল ।
নাহি নাহি দেব যোহি সমতুল ॥
যোহি ৰহত হৃদি পঙ্কজ ঠাম ।
সোহৰি চৰণে কৰহোঁ পৰণাম ॥
জগত জনক শিব পুৰুষ পুৰাণ ।
মায়া গুণ তিনি কয় নিৰমাণ ॥
সৃষ্টি স্থিতি লয় লীলা কাৰী ।
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি ॥

মৎস্য কূর্ম্ম আদি যাকেৰি অংশ।
যোহি জনম ভেলি যদু বৰ বংশ॥
দৈবকী জঠৰে যোহি কৰতু বাস।
সোহি কৰত মুকুতি পৰকাশ॥
চতুৰ বয়ন. সুৰ শঙ্কৰ দেব।
যাকেৰি চৰণে কৰত নিত্য সেব॥
দৈত্য দনুজ কুল নাশন কাৰী।
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি॥
যাকেৰি তনু নীল জলদক ভাস।
তথি কন্ধ পীত বসন পৰকাশ॥
শঙ্খ চক্র গদা পঙ্কজ ধাৰী।
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি॥
সত্য সনাতন যাকেৰি কায়া।
যোহি অধীন কৰত নিত্য মায়া॥
সনক সনাতন যাকৰু সেবা।
মুকুতি বিধান কৰত সোহি দেবা॥
ব্রজ কুল কুমুদ ইন্দু বনমালী।
যোহি পয়ো ভৰে মৰ্দ্দন কালী॥
পূতনি কাতন শোষণ কাৰী!
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি॥

ধেনুক অঘ বক কেশী বিনাশি।
ৰাখল অনুদিনে গোকুল বাসী ॥
যোহি শকট বিঘটন কাৰী।
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি ॥
গো পদ ৰেণু বিভূষিত অঙ্গ।
কয়লি যোহি ইন্দ্র মথ ভঙ্গ ॥
বাম হাতে গিৰি মন্দৰ ধাৰী।
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি ॥
কুবলয় কংস কেশী মল্ল মোড়।
মাতু পিতু যোহি বন্ধন ছোড় ॥
যোহি যদুকুল পালন কাৰী।
কৰত মুকুতি নিত্য সোহি মুৰাৰি ॥
সোহি শূৰ মুৰ নৰক নিৰাৰি।
কৰু লীলা ক্ষিতি ভাৰ উতাৰি ॥
ৰিপু যূথপ যোহি কৰু নিৰযাণ।
সোহি কৰত নিত্য মুকুতি বিধান ॥
ৰুক্মিণী ৰমণ প্ৰিয়দ বলৰাম।
গোপ ৰমণী জন পূৰণ কাম ॥
যাকেৰি নাম পাপ কৰু নাশ।
সো হৰি কৰত মুকুতি পৰকাশ ॥

শাল্ব শিশুপাল যো কন্ধ শাতি।
সুদক্ষিণ বাণ জৰাসন্ধ ঘাতি॥
ক্ষিতিকো ভাৰ কয় নিৰবাণ।
সোহি কৰত নিত্য মুকুতি বিধান॥
নৰহৰি মৎস্য কূৰ্ম্ম হলীৰাম।
সীতাপতি বৌদ্ধ বৰাহক নাম॥
কলকী বামন ভৃগুপতি অৱতাৰ।
সো হৰি কৰত মুকুতি পৰচাৰ॥
ভো ভো সাধু সভাসদ লোই।
কৰু সাবধান বচন একু মোই॥
হৰি বিনে দেব নাহি নাহি আন।
শাস্ত্র বিচাৰি দেখ পৰমাণ॥
ভাৰত বৰিষে জনম নৰ কায়ী।
যাকেৰি বিহি বড় বাঞ্ছিত পাই॥
বিফল জীবন জনম গৱাঁই।
বিষয় কাঁচক মোলে মাণিক বিকাই॥
কলি কল্মষ ঘোৰ পয়োধি উতাৰ।
ভয়ো হৰি ভকতি ধৰম পৰচাৰ॥
সকল ধৰম কহু ৰাজা জানি।
সব কাম ছোড়ি জপহু ৰাম বাণী॥

হৰি গুণ নাম ধৰম অনুপাম।
যাকেৰি থিৰ মন মুকুতিক কাম॥
কয় মন থিৰ জপহু ৰাম ৰাম।
মাধব কহ ডাকি বোলহুঁ ৰাম॥

———

প্ৰাতু সময়ে যশোৱা জননী
মুখ চুম্বিত শ্যাম জগাৱনকো॥
উঠ মেৰে লাল মদন গোপাল
আবে তেৰে গোৱাল বলাৱনকো॥
অব রুটীয়া লেহু মাখন চঞ্চু পূৰি
মুৰলী লেহু শ্যাম বজাৱনকো।
বৃন্দাবনে যাহি আনন্দ কৰু
যমুনা তটে ধেনু চৰাৱণকো॥
ছোড়ি ভুবন চলহু নন্দ নন্দন
গোধন চৰণ কাৰণ ৰে।
দাম স্থদাম সখা সব মিলত
আনন্দে গোবিন্দ খেৰি খেলাৱত ৰে॥

শত শত বৎস বিমল
নবীন চবীন লাৱত ৰে।
শিঙ্গা উপাঙ্গ বেণু মুহ বাজত
হেৰি গোৱাল ভুলাৱত ৰে॥
গিৰিপতি ধ্যান তেজি অবধান
মুৰবীক সান বিমোহিত ৰে।
স্তূহুঁ জগন্নাথকি দাসকি মাধব
মুহ ভৰি ৰাম কহাৱত ৰে ॥৩১॥

——

জয় জয় মল্ল নৃপতি ৰস বান।
যাকেৰি গুণ গণ সম নাহি আন॥
নিজ কুল কুমুদ প্রকাশিত ইন্দু।
গহীন গম্ভীৰ ধীৰ পেখিতে সিন্ধু॥
সভা এক পাত্র আপন মহাৰাজ।
দেবক মধ্যে যৈসে সুৰৰাজ॥
আপন ভুজ বলে দণ্ডিয়ে ৰাজকুল
পাৱত সকলহি কায়।
জয় জয় ঈশ্বৰ পাদ প্রসাদ
মল্লদেব করু ৰাজ॥

নটকে ভাটক পশ্চিম দেশক
যত যত পণ্ডিত আৰে।
ঘোটক কম্বল বহুত ৰজত
আপনহি মনংপূৰি পাৰে॥
অস্ত্ৰত শস্ত্ৰত শাস্ত্ৰত পাৰ্গত
বিপক্ষক আপন জান।
দেব ব্ৰাহ্মণক পিতৃক অৰ্চ্চনে
যাকেৰি নাহি সমান॥
আপন নৃপ বড় ধৰ্ম্ম যুধিষ্ঠিৰ
বিচাৰত আপন স্বজান।
কাব্য কবিত্ব শশধৰ পণ্ডিত
ধনুৰ্দ্ধৰ অৰ্জ্জুন সমান॥
মানে দুৰ্যোধন আপন পুণ্যজন
দানে কৰ্ণ সমান।
মল্লত যুদ্ধত আপন দৃষ্টিত
তুহু বিনে নাহি আন॥
আপন গুণ যশে ব্যাপিয়ে ধৰণা
নৃপতি মধ্যত পেখি।
নীল উৎপল পেখিতে শৰীৰক
মৃণাল সদৃশ ভুজ দেখি॥

বাহু বক্ষঃস্থল   কটি মধ্য দেখিয়ে
কামিনা'হোয়ে বড়ি লাজ।
যৈসে রাজ   হংসাক গমনী
গহীন গম্ভীর মৃগরাজ ॥
কহলোঁ তয়ু গুণ   হামু শিশু মতি
মরষ সকল মহ দোষ।
কহয়ে শঙ্কর   নজানো সভাসদ
পাত্র মধ্যে ই কথা পোছ ॥ ৩২॥

হাঁসি সভাষিত করোঁ বহু থির।
মল্ল নৃপতি সম নাহি কয় বীর ॥
কাশি বারানসী গৌড় পর্য্যন্তে।
মল্ল নৃপতিক সব মহিমা কহন্তে ॥
পায়া ঘোটক দেশ অশেষ।
ভাট সকলে গুণ গারে নিশেষ ॥
আপন মন বাঞ্ছিত সকলহি পাই।
আনন্দে মল্ল বিলাস গাই ॥

ঐসন নৃপতি কবহোঁ নাহি পেখি ।
উদয় গিবিত যৈসে সূর্য্যক দেখি ॥
সভা বঞ্জত যৈসে দেৱতা সমাজ ।
স্বর্গক মধ্যে যৈসে দেববাজ ॥
এ সব গুণ কহে পশ্চিম মাঝে ।
তাহেক শুনল পাৎশা সমাজে ॥
উমৰা সবক অ নিয়ে বাত বোল ।
এতি বেৰি গাড়াৰা ঘাট মাৰিয়ে তোল ॥
পাঠান সকলে যদি বিলাসিত হোই ।
ওব্‌ হোৰা প্যাৎশা পেখি নাহি কোই ॥
যৈসে রাহু গৰাসিত সূৰ ।
আৱত পাঠান তেজি নিজ পুৰ ॥
পাঠান সকলে কহে গাড়াৰা ঘাট মাৰি যাঞু
হাবাম বাম হাতে কটীয়া খাঞু ॥
যুদ্ধ লগাৱল অতি বড় টানে ।
খেদল ছেদল পলাৱল প্রাণ ॥
পুনৰপি ওমৰা সকল সব আবে ।
গলায়ে পটুকা বান্ধি শৰণ সোমাৱে ॥
মূরুখ শঙ্কৰ নজানে সকল ।
জয় মল্ল নৃপতিক চৰণ যুগল ॥৩৩॥

জয় জগদ্দীশ ঈশ ভব হাবী।
লীলা কয়ে ভূমি ভাব উতাবি ॥
আপন ভকত সব তাব মুবাবী।
অনুদিনে সেবহুঁ চবণ তোহাবি ॥
বাজত বাজন বঙ্গ নিশান।
চলে বঙ্গশালা বাম ভগবান ॥
আবে পেখিয়ে গজ কুবলাই।
কুচবলি কহুঁ বোষ তোলাই ॥
তাকু পেলল হাতি পেলুবানে।
তাবলি কুম্ভ থোবে ভগবানে ॥
পাকড়িয়ে যো আগ ভয়ো খাড়া।
গজ চবব তাড়ি কৃষ্ণ দোবাবা ॥
মাবিয়ে লাথ উপাড়িয়ে দন্তা।
মাহুত সাথেকি প্রাণকি অন্তা ॥
কান্ধে ভিড়ি দন্ত বাম কান্থাই।
সাথে লিয়ে ব্রজবাল সো যাই ॥
হবষে চলত হবি লোক ভুলাই।
দশ বিধ লোক দশহি ৰূপ চাই ॥
পেখিয়ে চাণুৰ সভা মহ যাই।
শুনতো বাজআজ্ঞা বাম কান্থাই ॥

হামু সমে যুদ্ধ করত কুচি।
নরপতি কংস হবে তব খুশি ॥
কহত গোপাল তুমহি বড়িলাল।
পেখ লাড়িকা হামু গোপ ছাৱাল ॥
সমান বয়সে যুদ্ধ করত যুলি।
শুনিয়ে চাণুর মাতে বাহু তুলি ॥
তুমহি কিয়ে কুবলয় অন্তা।
কুচ ছাৱাল বড়হি বলীয়ন্তা ॥
এহেন্তে রাম বড়হি বলিয়ার।
মুষ্টিক সমে কন্ধ মল্ল বিহার ॥
মল্ল শিরোমণি রাম কানাই।
দ্বন্দ্ব যুদ্ধ মল্ল বিচে বনাই ॥
না না বন্ধ ধরলহি বহুমাল।
সব উতারিয়ে তাসু কিয়ে কাল ॥
পেখিয়ে কুট আরলি তাকু ধাই।
মারলি রাম বাম মুষ্টি উঠাই ॥
সল্ল তোসল্ল দুহুঁ যোপে ধাই।
মারলি গোপালসে লাথ ভেজাই ॥
জয় জয় কৃষ্ণ ঘোষত সব লোক।
পারত রাজা বহুত ভয় শোক ॥

পিতৃ মাতৃ কহুঁ আৰবি নন্দ।
পেখি হৰিক হৃয় মিলত আনন্দ ॥
ৰাজা কংসে ৰোষে বলে বাণী।
দূৰ কৰ মল্ল বাদ্য নিশানি ॥
এহেসে বাহিৰ কৰ ৰাম কানাই।
মাৰলি ৰাল এহে দুহোঁ ভাই ॥
নন্দ কহুঁ বাহু কাট বসুদেউ।
মাৰ উগ্ৰসেন ৰাখবি নাহি কেউ ॥
নিশবদ বাণী শুনিয়ে নৰ নাৰী।
তাসু পেখি ভকত ভয় হাৰী ॥
লাম্ফে মঞ্চে সঞ্চাৰিয়ে হৃষীকেশ।
পাৰলি কংস পাকড়িয়ে কেশ ॥
ৰোহি উপৰে বহুঁ ৰোষ অপাৰা।
তাসু পৃষ্ঠে বৈঠে ত্ৰিজগত ভাৰা ॥
মৰলহি কংস সমাজহি চুপ।
দেলহ যো আপনহি নিজৰূপ ॥
ৰোষ উঠাৰল কংস কহি তাই।
মাৰল বলে তাহে পৰিঘ উঠাই ॥
ৰাজ মহিষী কান্দে মনহি সন্তাপে।
তাসু শান্ত কিয়ে ত্ৰিজগত বাপে ॥

হামু সমে যুদ্ধ করত কুচি।
নরপতি কংস হয়ে তব খুঁশি ॥
কহত গোপাল তুমহি বড়িলাল।
পেখ লাড়িকা হামু গোপ ছাবাল ॥
সমান বয়সে যুদ্ধ করত যুলি।
শুনিয়ে চাণুর মাতে বাহু তুলি ॥
তুমহি কিয়ে কুবলয় অন্তা।
কুচ ছাবাল বড়হি বলীয়ন্তা ॥
এহেন্তে রাম বড়হি বলিয়ার।
মুষ্টিক সমে করু মল্ল বিহার ॥
মল্ল শিরোমণি রাম কান্হাই।
দ্বন্দ্ব যুদ্ধ মল্ল বিচে বনাই ॥
না না বন্ধ ধরলহি বহুমাল।
সব উতারিয়ে তাসু কিয়ে কাল ॥
পেখিয়ে কুট আরলি তাকু ধাই।
মারলি রাম বাম মুষ্টি উঠাই ॥
সল্ল তোসল্ল দুহুঁ ঘোপে ধাই।
মারলি গোপালসে লাথ ভেজাই ॥
জয় জয় কৃষ্ণ ঘোষত সব লোক।
পাওত রাজা বহুত ভয় শোক ॥

পিতৃ মাতৃ কহুঁ আরুবি নন্দ।
পেখি হরিক হৃয় মিলত আনন্দ ॥
রাজা কংসে রোযে বলে বাণী।
দূর কর মল্ল বাদ্য নিশানি ॥
এহেসে বাহির কর রাম কান্হাই।
মারলি মাল এহে হুহোঁ ভাই ॥
নন্দ কহুঁ বাহু কাট বসুদেউ।
মার উগ্রসেন রাখবি নাহি কেউ ॥
নিশবদ বাণী শুনিয়ে নর নারী।
তাসু পেখি ভকত ভয় হারী ॥
লাম্ফে মঞ্চে সঞ্চারিয়ে হৃষীকেশ।
পারলি কংস পাকড়িয়ে কেশ ॥
যোহি উপরে বহুঁ রোষ অপারা।
তাসু পৃষ্ঠে বৈঠে ত্রিজগত ভারা ॥
মরলহি কংস সমাজহি চুপ।
দেলহ যো আপনহি নিজরূপ ॥
রোয উঠারল কংস কহি ভাই।
মারল বলে তাহে পরিঘ উঠাই ॥
রাজ মহিষী কান্দে মনহি সন্তাপে।
তাসু শান্ত কিয়ে ত্রিজগত বাপে ॥

মিলাৱত মুকুতি কংস কহি সুখী ।
ভকতি মাগোঁ হামু বড়ি দুখী ॥
কৰু দয়াল কৰুণা এক বাৰা ।
তেৰে দাস কিয়ে নিয়ো নিস্তাৰা ॥
মুখে জুনো ছাড়ে তুৰা গুণ নাম ।
কহ শঙ্কৰ সব বোল ৰাম ৰাম ॥৩৪॥

সম্পুৰ্ণ ।

শ্রীশ্রীকৃষ্ণঃ ॥

গুণমালা ।

ঘোষা ॥ ৰাম নিৰঞ্জন । পাতক ভঞ্জন ॥

নমো নাৰায়ণ　　সংসাৰ কাৰণ ।
ভকত তাৰণ　　তোমাৰ চৰণ ॥
তুমি নিৰঞ্জন　　পাতক ভঞ্জন ।
দানৱ গঞ্জন　　গোপিকা ৰঞ্জন ॥
বেদান্ত গায়ক　　বংশী বায়ক ।
জগত নায়ক　　মুকুতি দায়ক ॥
ভকতৰ ঋদ্ধি　　কৰা সৰ্ব্ব সিদ্ধি ।
বিধাতাৰ বিধি　　দীন দয়ানিধি ॥
ভকতি ৰোচন　　দুঃখ সঙ্কোচন ।
পাতক মোচন　　কমল লোচন ॥
দৈত্য অন্তকাৰী　　গোবৰ্দ্ধন ধাৰী ।
ভৱ ভয় হাৰী　　তুমিসি মুৰাৰি ॥
কালীক দমিলা　　পূতনা শুষিলা ।
দেৱক তুষিলা　　ব্রজক ভুষিলা ॥

কেশী বৎস বক সমস্ত দৈত্যক।
লগাইলা চমক ডকাইলা যমক ॥
তুমি বাৰম্বাৰ হুয়া অৱতাৰ।
পৃথিবীৰ ভাৰ খণ্ডিলা অপাৰ ॥
ইন্দ্ৰক দমিলা ব্ৰহ্মায়ো নমিলা।
বনত ভ্ৰমিলা গোপীক ক্ৰীড়িলা ॥
পশি ৰঙ্গ-শাল যত মহামাল।
কৰিয়া আস্ফল বধিলা গোপাল ॥
তযু গুণ নাম ধৰ্ম্ম অনুপাম।
মোক্ষ অৰ্থ কাম সাধা প্ৰভু ৰাম ॥
মাৰি দশগ্ৰীৱ জনকৰ ঝীৱ।
পাইলা সদাশিৱ তুমি জগজীৱ ॥
তোমাৰ চৰিত্ৰ পাতকীৰ মিত্ৰ।
পৰম পবিত্ৰ কৰিলা বিচিত্ৰ ॥
পতিত পাৱন এভৱ ভাৱন।
অসুৰ দাৱন তুমিসি বামন ॥
অগতিৰ গতি ত্ৰিজগত পতি।
তোমাত ভকতি থাকোক সংপ্ৰতি ॥
শ্যামল শৰীৰ জলদ ৰুচিৰ।
গহীন গম্ভীৰ গুণৰ মন্দিৰ ॥

কুণ্ডলে মণ্ডিত অসুৰ দণ্ডিত।
পাতক খণ্ডিত তুমিসি পণ্ডিত॥
দাৰিদ্র্য মৰ্দ্দন করুণা সদন।
বংশী বদন শুকতি মদন॥
হাস্য দৰিশন পাপ কঁৰিষণ।
দোষ্ ম'ৰষণ কাম কৰিষণ॥
জগত আধাৰ দৈৱকী কুমাৰ।
সংসাৰত সাৰ চৰণ তোমাৰ॥
তুমি ভগৱন্ত মহিমা অনন্ত।
তাৰিলাহা সন্ত পূরুষ মহন্ত॥
তুমি স্বৰৎসল পূরুষ নিছল।
নাহি কিছু ছল ভকত বৎসল॥
তুমি অবতৰি অসুৰ সংহৰি।
সৃষ্টি আছা ধৰি দেব শ্রীহৰি॥
অঘাসুৰ ঘালী মহা বলশালী।
দমিলাহা কালী তুমিবনমালী॥
কৰি পৰাভৱ খেদাইলা দানৱ।
ভকত বান্ধৱ তুমিসি মাধৱ॥
কৰি অবিছেদ দৈত্য কৰি ভেদ।
খণ্ডিলাহা খেদ উদ্ধাৰিলা বেদ॥

জগতক বশ্য কৰিলা অবশ্য।
ভৈলা মহামৎস্য ব্ৰহ্মাৰ নমস্য॥
তুমি মহাহংস আসি নিজ অংশ।
হুয়া যদু বংশ বধিলাহা কংস॥
জগত নিঃশেষ সবাত প্ৰবেশ।
ভৈলা হৃষীকেশ নাজানি উদ্দেশ॥
তুমি পিতাম্বৰ কৰি আডম্বৰ।
বধিলা সম্বৰ প্ৰভু বিশ্বম্ভৰ॥
তুমিসি অচ্যুত আনন্দ আপ্লুত।
ভকত বহুত কৰিলা সুকুত॥
ধৰি মৎস্য কায় সত্যব্ৰত ৰায়।
প্ৰলয় অপায় তাৰিলা লীলায়॥
কূৰ্ম্ম কলেৱৰ ধৰিলা মন্দৰ।
মথিলা সাগৰ নভৈলা ভাগৰ॥
বৰাহ শৰীৰে উদ্ধাৰি ভূমিৰে।
হিৰণ্যাক্ষ বীৰে মাৰিলাহা চীৰে॥
নৰসিংহ ৰূপু ভৈলা দিব্যবপু।
বধিলাহা ৰিপু হিৰণ্যকশিপু॥
ভৈলা অদিতিত বামণ উদিত।
মুকুতি ললিত বলিক ছলিত॥

যামদগ্নি ৰাম কাটি চামেচাম।
ক্ষত্রিয়ৰ নাম নথৈলা সংগ্রাম॥
ভৈলা কৌশল্যাত শ্রীৰাম জাত।
ৰাৱণ বিঘাত কৰিলা লঙ্কাত॥
ৰাম হলধৰ ৰোহিণী কুমৰ।
মাৰিলা ইতৰ - দ্বিবিদ বানৰ॥
বুদ্ধৰূপে ছন্ন কৰি বেদ গণ।
মুহিলাহা মন ত্যজিয়া সজ্জন॥
হুয়া কল্কি চণ্ড যতেক পাষণ্ড।
কৰি খণ্ড খণ্ড বিহিলাহা দণ্ড॥
ধৰি বাৰম্বাৰ দশ অৱতাৰ।
পৃথিবীৰ ভাৰ খণ্ডিলা অপাৰ॥
কৃষ্ণৰ কিঙ্কৰে ৰচিলা শঙ্কৰে।
হৰি হৰি নৰে বোলা নিৰন্তৰে॥

ঘোষা॥ হৰি হৰি ৰাম। হৰি হৰি ৰাম॥

নমো লক্ষ্মীপতি অগতিৰ গতি।
চৰণে সংপ্রতি কৰিলোঁ প্রণতি॥
গুণ চিন্তামণি সংসাৰ তৰণী।
পাপৰ অগনি ঘুষিয়োক চনি॥

ইতো বিতোপন ধৰ্ম্ম সনাতন।
আকাশে কীৰ্ত্তন কৰে সাধুজন॥
শুনিয়ো দশম অতি নিৰুপম।
কৃষ্ণৰ পৰম জনম কৰম॥
দৈত্যে ভিড়িলা ভাৰে পীড়িলা।
দুঃখ সাক্ষী দিলা পৃথিবী কান্দিলা॥
ব্ৰহ্মায়ে প্ৰাৰ্থন্তে আসি ভগৱন্তে।
জন্মিলা জলন্তে দৈৱকীত হন্তে॥
অদ্ভুত বালক কুটিল অলক।
ৰত্নৰ তিলক শোভে কপোলক॥
হসিত বয়ন কমল নয়ন।
ৰুচিৰ দশন পীত বসন॥
কিৰিটি কুণ্ডল কৰে ঝলমল।
কৌস্তুভে উজ্জ্বল শোভে কণ্ঠগল॥
হস্ত চাৰি খন অতি বিতোপন।
কেয়ুৰ কঙ্কণ প্ৰকাশে ভূষণ॥
বহল হৃদয় বনমালা তয়।
পড়ি গুঞ্জৰয় ভ্ৰমৰে ৰঞ্জয়॥
ৰত্নে ৰচিত মেখলা কটিত।
পাট ভুনি পীত লোটয় মাটীত॥

উৰু কৰীকৰ জঙ্ঘা মনোহৰ।
কনক ৰত্নৰ ৰঞ্জিত হোড়ৰ ॥
চৰণ পল্লৱ পদ্ম অভিনৱ।
নূপুৰৰ ৰৱ শুনন্তে উৎসৱ ॥
অঙ্গুলিৰ পান্তি নখচন্দ্ৰ কান্তি।
দেখি খণ্ডে ভ্ৰান্তি তাপ উপশান্তি ॥
ৰঙ্গা পদ তলে অঙ্কুশ কমলে।
চিহ্ন সকলে অতিশয় জ্বলে ॥
জগতৰ তাত আছন্ত অথাত।
চাৰি অস্ত্ৰ হাত প্ৰকাশে সাক্ষাত ॥
দেখি দুয়ো প্ৰাণী এন্তে চক্ৰপাণি।
মনে অনুমানি বোলে স্তুতি বাণী ॥
কৃষ্ণে কথা কৈলা শিশু ৰূপ ভৈলা।
নিহল ছোড়াইলা কোলে তুলি লৈলা ॥
বসুদেৱ সন্ত লৈয়া লড়িলন্ত।
ফণায়ে অনন্ত ছত্ৰ ধৰিলন্ত ॥
নমনায় কূল যমুনা বিপুল।
চড়াই তাৰ কূল পাইলন্ত গোকুল ॥
কৃষ্ণক থৈলন্ত কন্যাক লৈলন্ত।
বসুদেৱ সন্ত দুনাই আসিলন্ত ॥

নন্দে দেখিল পুত্ৰ উপজিল।
উৎসৱ মিলিল মহা দান দিল॥
নন্দ যশোদাৰ গৃহত অপাৰ।
কৰিলা বিহাৰ জগত আধাৰ॥
অনেক যন্ত্ৰণা কৰিলা মন্ত্ৰণা।
আসিল পূতনা শুষিলা চেতনা॥
পৰম সঙ্কট দধি দুগ্ধ ঘট।
সহিতে শকট কৰিলা উলট॥
দৈত্য চক্ৰবাত ভৈল কন্ধ পাত।
কৃষ্ণৰ লীলাত পড়িয়া শিলাত॥
জগতৰ স্বামী প্ৰভু অন্তৰ্য্যামী।
মাতৃ কোল গামী তুলিলন্ত হামি॥
জগত নিখিল গৰ্ভত দেখিল।
বিস্ময় মিলিল যশোদা ডৰিল॥
আসি গৰ্গ ঋষি গোপনত বসি।
জাত কৰ্ম্ম ৰাশি কৰিলা হৰিষি॥
বিধিৰতে নাম থৈলা কৃষ্ণ ৰাম।
কহি গুণ গ্ৰাম গৈলা নিজ ধাম॥
পাছে ব্ৰজপুৰে, ৰঙ্গে ভ্ৰমি ফুৰে।
সোণৰ নূপুৰে কণ ঝুন কৰে॥

অগণি সৰ্পক যান্ত ধৰিবাক।
দেখি দেন্ত হাক শুশুনন্ত তাক॥
গোপিকাৰ ঘৰে পশি দামোদৰে।
অপকাৰ কৰে দেখি নিৰন্তৰে॥
গোপীগণ আসি যশোদাত হাসি।
কৃষ্ণচেষ্টা ৰাশি কহন্ত প্ৰকাশি॥
দেখিলে গোৱালী শিশু বনমালী।
নানা চতুৰালি কৰন্ত ধূৰ্ত্তালি॥
কি কহিব আয় কৃষ্ণৰ অপায়।
নদোহন্তে গায় বৎসক পিয়ায়॥
ঘৰে পশি যায় দধি দুগ্ধ খায়।
বানৰে খুৱায় ভাঙ্গিয়া পেলায়॥
কি ভৈল দুৰ্জ্জন তোমাৰ নন্দন।
কৃষ্ণৰ কাৰণ নৰহে জীৱন॥
শুনি হেন বাণী লাজে চক্ৰপাণি।
নেত্ৰে বহে পানী দেখি নন্দৰণী॥
স্নেহ সম্পাজিল সাবটি ধৰিল।
আশ্বাস কৰিল মুখে স্তন দিল॥
সঙ্গে শিশুগণ খেলে নাৰায়ণ।
মৃত্তিকা ভক্ষণ কৰিল তেখন॥

দেখি শিশুজাক বোলে যশোদাক।
শুনি বাণী তাক খঙ্গে বোলে বাক॥
কেনে মাটি খালি আরে বনমালী।
নখালোহোঁ বুলি দেখায় মুখ মেলি॥
সকল জগত দেখন্ত গর্ব্ভত।
হৰিক মনত স্মৰন্ত ডৰত॥
বোলন্ত বিস্ময় মোহোৰ তনয়।
মনুষ্য নোহয় ঈশ্বৰ নিশ্চয়॥
দিনেক প্রভাতে ৰাণী নিজ হাতে।
দধিক তথাতে মথন্ত সাক্ষাতে॥
আসি দেৱহৰি মথনীক ধৰি।
কৈলা ৰঙ্গ কৰি দেখিলা সুন্দৰী॥
আনিয়া নন্দন বদন চুম্বন।
কৰি ঘনে ঘন পিয়াইলন্ত স্তন॥
দুগ্ধ উথলিয়া পড়য় দেখিয়া।
পুত্রক এড়িয়া গৈয়া লৰড়িয়া॥
কেশৰে কুপিলা ধৰি পটা শিলা।
ভাণ্ডক ভাঙ্গিলা যশোদা দেখিলা॥
বাড়ি কৈলা কৰে দেখি দামোদৰে।
নামি উড়লৰে লড় দিলা ডৰে॥

যশোদা খেদন্ত ভয়ে ভগৱন্ত।
কান্দন্ত কাম্পন্ত বাড়ি এড়িলন্ত॥
কৰে ধৰি আনি উড়ুখলে টানি।
বান্ধি চক্রপাণি চলি গৈলা ৰাণী॥
উড়ল ঘষাই বৃক্ষত লগাই।
উভাড়ি পেলাই ৰঙ্গে আছা চাই॥
দুই দেৱ বৰ দিব্যৰূপ-ধৰ।
কৰিয়া কাতৰ চলি গৈলা ঘৰ॥
কি ভৈল বুলি নন্দে বান্ধ মেলি।
মলছিয়া ধূলি কোলে লৈলা তুলি॥
গোপৰ সুন্দৰী বজাৱে চাপৰি।
অঙ্গি ভঙ্গি কৰি নাচে দেৱ হৰি॥
পসাৰি ডাকিল কোনে লৈবা ফল।
শুনিয়া চলিল কৃষ্ণ দয়াশীল॥
ধান্যক দিলন্ত ফলক লৈলন্ত।
ৰত্ন অপৰ্য্যন্ত ভাণ্ড ভৰিলন্ত॥
গোকুল ভৱন তেজি নাৰায়ণ।
পাছে বৃন্দাবন কৰিলা গমন॥
বৎস অসুৰ পৰম দন্দুৰ।
কৰি মসীমুৰ নিলা যমপুৰ॥

আসি বক গোটে গিলিলেক চোটে।
তাক ধৰি ঠোঁটে চিড়িলা আস্ফোটে॥
সর্পৰূপে আসি অঘে তুলি হাঁসি।
বদন প্ৰকাশি গিলিল গৰাসি॥
ভেটিলন্ত গল ভকত বৎসল।
এড়ি মূত্ৰ মল মৰিল নিশ্চল॥
তাৰ কৰি কাল বৎস বৎস-পাল।
জীয়ায়া তৎকাল বজাইলা গোপাল॥
সঙ্গে শিশুগণ ৰঙ্গে নাৱাৰণ।
অন্ন ব্যঞ্জন কৰিলা ভোজন॥
গোৰক্ষ দাম্বৰি ব্ৰহ্মা কৰি চুৰি।
থৈয়া ঢাকি ঘুৰি গৈলা নিজপুৰী॥
বৎস বৎস-পাল হুয়া সেহি কাল।
আপুনি গোপাল গৈলা ব্ৰহ্ম-শাল॥
অনেক বিভূতি কৃষ্ণৰ মুকুতি।
দেখিয়া বিস্মৃতি ব্ৰহ্মা ভৈলা ভীতি॥
যেন মৃতৱত পড়িল হংসত।
নাহি আৰু তত্ত্ব চেতন গাৱত॥
ব্ৰহ্মা মৰন্ত দেখি ভগৱন্ত।
ৰূপ ঢাকিলন্ত জুনাই জীলন্ত॥

হংসযান এড়ি চৰণত পড়ি।
নানা স্তুতি ৰড়ি গৃহে গৈলা লড়ি॥
ধেনুকক মাৰি গাছক আছাৰি।
তালফল সাৰি ভুঞ্জাইলা মুৰাৰি॥
তৃষ্ণায়ে আকুল হুয়া গোপকুল।
যমুনাৰ কূল গৈলা হুয়া ভুল॥
খাইল বিষজল ভৈলন্ত বিহ্বল।
জীৱনে বিকল মৰিল সকল॥
দেখি নাৰায়ণ অমৃত নয়ন।
চাহিলা তেখন লভিলা চেতন॥
কদম্বে চড়িলা হ্রদত পড়িলা।
কালীয়ে ঝড়িলা শিৰত চড়িলা॥
ফণাৰ ওপৰে দেৱ দামোদৰে।
উঠি নৃত্য কৰে সিটো সৰ্প মৰে॥
নাগ-পত্নীচয় বুলিলা বিনয়।
কালীক নিৰ্ভয় দিলা কৃপাময়॥
তীৰত চড়িলা জ্ঞাতিয়ে বেঢ়িলা।
গলত বান্ধিলা যশোদা কান্দিলা॥
নিকালি কালীক পিলা বনাগ্নিক।
গোপ গোপাক্ষ ৰঞ্জিলা অধিক॥

প্ৰচন্ড অশিষ্ট চিন্তিলা অনিষ্ট।
মাৰিলা গৰিষ্ঠ ৰাম বলিষ্ঠ ॥
বেঢ়ি মুঞ্জবন লাগে হুতাশন।
দেখি গোপগণ ভৈল ভয়মন ॥
পাছে নাৰায়ণে সদয় নয়নে।
তাৰি ৰঙ্গ মনে আনিলা তেখনে ॥
বসন্ত গ্ৰীষ্মত বৰ্ষা শৰতত।
ক্ৰীড়া নানামত কৰিলা ব্ৰজত ॥
একচিত্ত কৰি গোপৰ কুমাৰী।
সাধে ব্ৰত ধৰি স্বামী হৈবা হৰি ॥
বস্ত্ৰ থৈয়া তীৰে কেৱল শীৰৰে।
যমুনাৰ নীৰে স্নানি ধীৰে ধীৰে ॥
কৃষ্ণে কৰি লীলা বস্ত্ৰক হৰিলা।
কদম্বে চড়িলা হাসি বস্ত্ৰ দিলা ॥
কৰ্ম্মক উচ্ছাদ বিপ্ৰক বিষাদ।
পত্নীক প্ৰসাদ দিলাহা আহ্লাদ ॥
বদতি শঙ্কৰ শুনা সবে নৰ।
আন পৰিহৰ ভজা দামোদৰ ॥
দিন কতিপয় জীৱন নিশ্চয়।
যাইবা যমালয় নাহিকে সংশয় ॥

বিনা লক্ষ্মীপতি নাহি আন গতি।
জানিয়া সংপ্রতি কৰিয়ো ভকতি ॥
তেবেসে নিস্তৰি পুৰুষ উদ্ধাৰি।
হৃদি ৰূপ ধৰি মুখে বোলা হৰি ॥
মাধৱৰ নাম ধৰ্ম্ম অনুপাম।
এড়ি আন কাম বোলা ৰাম ৰাম ॥

ঘোষা ॥ কহ হৰি ৰাম। নকৰ বিৰাম ॥

লৈয়া গোপ সঙ্গ কৰি মখ ভঙ্গ।
বাসৱৰ থঙ্গ তোলাই ভৈলা ৰঙ্গ ॥
ইন্দ্রে ক্রোদ্ধল মেঘ পাঞ্চি দিল।
শিলা বৰষিল প্ৰলয় মিলিল ॥
ইন্দ্ৰৰ দৰ্পক নাশি মন্দৰক।
তুলি ওপৰক ৰাখিলা ব্ৰজক ॥
গৰ্ব্ব পৰ্ব্বতৰ নামি পুৰন্দৰ।
কৰিয়া কাতৰ চলি গৈল ঘৰ ॥
বৰুণ কিঙ্কৰে নন্দক সত্বৰে।
জলৰ ভিতৰে নিল আড়ম্বৰে ॥
কৰে কোলাহল গোৱাল সকল।
ভকত বৎসল পশিলন্ত জল ॥

ভয় সম্পাদিল বৰুণে যত্নিল।
পিতৃক তুলিল আশ্চৰ্য্য মিলিল॥
উদ্ধাৰি নন্দক ব্ৰজৰ লোকক।
দেখাই বৈকুণ্ঠক দিলা আনন্দক॥
শৰত শীতল শশাঙ্কে ধৱল।
বৃন্দাবন স্থল দেখি কৌতুহল॥
অতি সুললিত ৰঙ্গে গাইলা গীত।
গোপিকা সহিত কৰিলন্ত নৃত্য॥
লৈয়া গোপী মেলী কৰি ঠেলা ঠেলি।
কণ্ঠে বাহু মেলি কৰিলন্ত কেলি॥
যেহেন মাতঙ্গে হস্তিনীৰ সঙ্গে।
অতি অঙ্গে ভঙ্গে ফুৰে লীলা ৰঙ্গে॥
কৃষ্ণৰ মুকতি অতি আসকতি।
গোপৰ যুবতী ভ্ৰম ভৈল মতি॥
সৰ্পেক মিলিল নন্দক গিলিল।
পায়ে পৰশিল সিও নিস্তৰিল॥
শংখচূড় মাৰি গোপৰ সুন্দৰী।
আনিলা উদ্ধাৰি ঈশ্বৰ মুৰাৰি॥
এহি মতে নিশি ক্ৰীড়ি আসৰিষি।
গৃহক হৰিষি আইল যুৱ দেৱী॥

দিবসে গোধন লৈয়া নাৰায়ণ।
যান্ত বৃন্দাবন দেখি গোপীগণ॥
কৃষ্ণৰ বিৰহে শৰীৰ নসহে।
শোকে হৃদি দহে আখি নীৰ বহে॥
বসি ঠায়ে ঠায়ে কৃষ্ণ গুণ গাৱে।
অতি প্ৰেম-ভাৱে দিবস গৱাঁৱে॥
অৰিষ্ট অসুৰ আইল গোপপুৰ।
তাক কৰি চূৰ নিলা যমপুৰ॥
আসিল নাৰদ ভাৱে গদ গদ।
দেখি সভাসদ ভৈল নিঃশব্দ॥
কংসৰ সমাজ বোলে মুনিৰাজ।
নিশ্চিন্তে কি কাজ কৰ ভোজৰাজ॥
তব ৰিপুবৰ ৰাম দামোদৰ।
বাঢ়ে নন্দঘৰ কি কৈবোঁ বিস্তৰ॥
কৃষ্ণ জন্মে যেবে বসুদেৱ তেবে।
থৈল গুপ্ত ভাবে জানো মই সবে॥
নন্দৰ কন্যাক দিলন্ত তোমাক।
নজানিলা তাক ঘটিল বিপাক॥
শুনি কংসৰায় কোপে কাম্পে কায়।
বসুদেৱ চায় কাটিবাক ধায়॥

দেখি তপোধন কৰিল ৰাৱণ।
প্ৰবোধি তেখন কৰিল গমন ॥
কংস দুষ্ট শীল কেশীক আনিল।
আদেশ কৰিল ব্ৰজক চলিল ॥
কেশী দানৱ কৰে পৰাভৱ।
শুনি গলাৰৱ ধাইলন্ত মাধৱ ॥
গোকুলত পশি কৰে ধসমসি।
কৃষ্ণক পৰশি সিও গৈল নশি ॥
নাৰদেও আসি কৃষ্ণক উপাসি।
বচন প্ৰকাশি গৈলন্ত সম্ভাষি ॥
ময়ৰ তনয় ব্যোম দুৰাশয়।
কৰিয়া দুৰ্ণয় গৈল যমালয় ॥
কংসে পাঞ্চিল অক্ৰূৰে বাঞ্চিল।
ভকতি সাঞ্চিল চেতন নাছিল ॥
কৃষ্ণ খোজচয় দেখি মহাশয়।
ভৈলন্ত বিস্ময় নসহে হৃদয় ॥
ৰোম সিহৰি জাঁপ দিয়া পড়ি।
কৃষ্ণ কৃষ্ণ ৰড়ি ফুৰন্ত বাগড়ি ॥
অনন্তৰে গৈয়া কৃষ্ণক দেখিয়া।
প্ৰেম উপজিয়া দ্ৰব ভৈল হিয়া ॥

পাৰত পড়িল লোতক ঝৰিল।
ভকতি কৰিল মাধৱে ধৰিল ॥
কৰিলা সাদৰ দেৱ দামোদৰ।
বিচেষ্টা কংসৰ জানি নিৰন্তৰ ॥
কৰিলা প্ৰয়াণ পুৰুষ পুয়াণ।
অনেক নিশ্বান বজাইলা বিষাণ ॥
দেখি গোপীচয় নসহে হৃদয়।
ক্ৰন্দন কৰয় লোতক ঝৰয় ॥
দূতক পঠাই গোপীক বুজাই।
পাছে যদুৰাই যান্ত মথুৰাই ॥
চলে ৰথখান বায়ুৰ সমান।
কৰিবে মধ্যাহ্ন ৰাখিলন্ত যান ॥
ৰথ অক তলে থৈয়া মহাবলে।
অক্ৰূৰ সচলে বুৰ দিলা জলে ॥
অনন্ত শয্যাত কৃষ্ণক সাক্ষাত।
দেখি প্ৰণিপাত কৰি যোড় হাত ॥
নানা স্তুতি ৰড়ি পাছে ৰথে চড়ি।
মথুৰাক লড়ি গৈল দড়দড়ি ॥
অক্ৰূৰক হৰি পঠাই আগ কৰি।
চাহিবে নগৰী চলি গৈলা হৰি ॥

গজ গতি লীলা মথুরা ভ্রমিলা।
ব্রজায়ে দেখিলা আনন্দ মিলিলা॥
বঢ়াই অতি ৰতি গোপৰ সঙ্গতি।
কৰি লীলা গতি যান্ত লক্ষ্মীপতি॥
যতেক সুন্দৰী অঞ্জলিক ভৰি।
পুষ্প বৃষ্টি কৰি চাহে নেত্ৰ ভৰি॥
দেখন্তে মুৰুতি আনন্দ স্ফুৰুতি।
হোৱয় বিশ্ৰুতি যতেক যুৱতী॥
যুড়াই মন প্ৰাণ কৰে বহুমান।
নেত্ৰে কৰে পান নভাবয় আন॥
ৰজকৰ কাল কৰিয়া তৎকাল।
বস্ত্ৰ ভাল ভাল লৈলন্ত গোপাল॥
বেশকাৰ জন পিন্ধাইলা বসন।
সাৰূপ্য তেখন দিলা নাৰায়ণ॥
মালা অনুপাম দিলেক সুদাম।
বৰ মন.কাম দিলা কৃষ্ণৰাম॥
পিন্ধাইলা সুন্দৰী চন্দন সাদৰি।
তাইক ঋজু কৰি থৈলা দেৱ হৰি॥
পশি যাগ শালে ধৰিয়া তৎকাল।
ধনুক দুফাল কৰিলা গোপাল॥

পাছে নাৰায়ণ সঙ্গে গোপগণ।
কৰিয়া ভোজন কৰিলা শয়ণ ॥
প্ৰভাত ৰজনী দুন্দুভিৰ ধ্বনি।
ৰাম কৃষ্ণ শুনি লড়িলা আপুনি ॥
দ্বাৰৰ গুচৰ পাইল যদুবৰ।
দেখিয়া কুঞ্জৰ ভেটিলা সত্বৰ ॥
কৃষ্ণে তাক পাড়ি দন্তক উভাড়ি।
মাৰিলন্ত বাড়ি প্ৰাণে গৈল ছাড়ি ॥
স্কন্ধে হস্তিদন্ত সভা পশিলন্ত।
শোভে লক্ষ্মীকান্ত ৰঙ্গে লোকে চান্ত ॥
চন্দ্ৰৰ মণ্ডল বদন বিমল।
তাতে ঘৰ্ম্ম জল ৰঙ্গে গণ্ডস্থল ॥
ৰূপৰ সম্পত্তি দেখি লক্ষ্মীপতি।
চান্ত চতুৰ্ভিতি নাহিকে তৃপিতি ॥
আইল যুজোঁবুলি চানূৰে হাস্ফুলি।
আছাড়িয়া তুলি মাৰিলা সমূলি ॥
মুষ্টিকে ধৰিল সমৰ কৰিল।
ৰামে সংহৰিল লীলাতে মৰিল ॥
আনো যত মাল কৰিয়া আস্ফাল।
ধৰিয়া তৎকাল বধিলা গোপাল ॥

বজায়ে বাজন　　　ৰঙ্গে নাৰায়ণ।
সঙ্গে শিশুগণ　　　কৰন্ত ভ্ৰমণ॥
চৰণ চলাই　　　নূপুৰ বজাই।
নাচে যদুৰাই　　　প্ৰজা আছে চাই॥
কৃষ্ণৰ কিঙ্কৰ　　　ৰচিল শঙ্কৰ।
শুনা সবে নৰ　　　কৰ্ম্ম কেশৱৰ॥
কত তপস্যায়　　　নৰতনু পায়।
ভকতি বিনায়　　　ব্যৰ্থে আয়ু যায়॥
আবে বুধ জন　　　এড়া আন মন।
যাৱত চেতন　　　ভজা নাৰায়ণ॥
নকৰা বিমতি　　　কলিত স প্ৰতি।
বিনা লক্ষ্মীপতি　　　নাহি আন গতি॥
জানি হেন কৰা　　　কৃষ্ণক স্মৰা।
আপুনি নিস্তৰা　　　পুৰুষ উদ্ধৰা॥
মাধৱৰ নাম　　　ধৰ্ম্ম অনুপাম।
এড়ি আন কাম　　　বোলা ৰাম ৰাম॥

ঘোষা॥ ত্ৰাহি ত্ৰাহি ৰাম। কৰিলোঁ প্ৰণাম।

কংসে পাড়ে গালি　　　শুনি বনমালী।
ডেৱে চাঙ্গ চালি　　　চড়িলা আটালি॥

কেশত কংসৰে ধৰি বামকৰে।
টানি আড়ম্বৰে পেলাইলা ঈশ্বৰে ॥
পাছে দামোদৰে তাহাৰ ওপৰে।
জগতৰ ভৰে পড়িলা সত্বৰে ॥
মৰি কংসৰায় ধৰি দিব্যকায়।
বৈকুণ্ঠক পায় থাকিলা লীলায় ॥
পাছে যদুৰাই কংসক ঘষাই।
ফুৰাইলা লীলাই লোকক দেখাই ॥
তাৰ অষ্ট ভাই ক্রোধে আসে ধাই।
দেখি যদুৰাই মাৰিলা কোবাই ॥
পিতাৰ মাতাৰ নিগল লোহাৰ।
ছোড়ি বাৰম্বাৰ কৈল নমস্কাৰ ॥
এন্তে চক্রপানি মনে অনুমানি।
ভৰে দুয়ো প্রাণী নোবোলন্ত বাণী ॥
মায়া আবৰিল কৃষ্ণক ধৰিল।
ক্রন্দন কৰিল লোতক ঝৰিল ॥
কৃষ্ণত ভকতি কৰি মহামতি।
উগ্রসেন তথি থৈলন্ত নৃপতি ॥
পাছে নন্দপাশ আসি শ্রীনিবাস।
কহে প্রিয় ভাষ কৰিয়া আশ্বাস ॥

বজায়ে বাজন বঙ্গে নাৰায়ণ।
সঙ্গে শিশুগণ কৰন্ত ভ্ৰমণ॥
চৰণ চলাই নূপুৰ বজাই।
নাচে যদুৰাই প্ৰজা আছে চাই॥
কৃষ্ণৰ কিঙ্কৰ ৰচিল শঙ্কৰ।
শুনা সবে নৰ কৰ্ম্ম কেশৱৰ॥
কত তপস্যায় নৰতনু পায়।
ভকতি বিনায় ব্যৰ্থে আয়ু যায়॥
আবে বুধ জন এড়া আন মন।
যাৱত চেতন ভজা নাৰায়ণ॥
নকৰা বিমতি কলিত সম্প্ৰতি।
বিনা লক্ষ্মীপতি নাহি আন গতি॥
জানি হেন কৰা কৃষ্ণক স্মৰা।
আপুনি নিস্তৰা পুৰুষ উদ্ধৰা॥
মাধৱৰ নাম ধৰ্ম্ম অনুপাম।
এড়ি আন কাম বোলা ৰাম ৰাম॥

ঘোষা॥ ত্ৰাহি ত্ৰাহি ৰাম। কৰিলোঁ প্ৰণাম।

কংসে পাড়ে গালি শুনি বনমালী।
ডেৰে চাঙ্গ চালি চড়িলা আটালি॥

কেশত কংসৰে ধৰি বামকৰে।
টানি আড়ম্বৰে পেলাইলা ঈশ্বৰে ॥
পাছে দামোদৰে তাহাৰ ওপৰে।
জগতৰ ভৰে পড়িলা সত্বৰে ॥
মৰি কংসৰায় ধৰি দিব্যকায়।
বৈকুণ্ঠক পায় থাকিলা লীলায় ॥
পাছে যদুৰাই কংসক ঘষাই।
ফুৰাইলা লীলাই লোকক দেখাই ॥
তাৰ অষ্ট ভাই ক্ৰোধে আসে ধাই।
দেখি যদুৰাই মাৰিলা কোবাই ॥
পিতাৰ মাতাৰ নিহল লোহাৰ।
ছোড়ি বাৰম্বাৰ কৈল নমস্কাৰ ॥
এন্তে চক্ৰপানি মনে অনুমানি।
ভৰে দুয়ো প্ৰাণী নোবোলন্ত বাণী ॥
মায়া আবৰিল কৃষ্ণক ধৰিল।
ক্ৰন্দন কৰিল লোতক ঝৰিল ॥
কৃষ্ণত ভকতি কৰি মহামতি।
উগ্ৰসেন তথি ভৈলন্ত নৃপতি ॥
পাছে নন্দপাশ আসি শ্ৰীনিবাস।
কহে প্ৰিয় ভাষ কৰিয়া আশ্বাস ॥

শুনা ব্রজপতি চলা শীঘ্রগতি।
শোক মোক প্রতি তেজিয়ো সংপ্রতি ॥
দিন কতমান থাকি ইটো স্থান।
তব সন্নিধান কৰিবোঁ প্রয়াণ ॥
শুনি গোপকুল হিয়ে যেন শূল।
কান্দিয়া আকুল আসিলা গোকুল ॥
গর্গ পুৰুহিত শাস্ত্রৰ বিহিত।
যজ্ঞ উপস্থিত দিলা হৰষিত ॥
ৰঙ্গে ৰাম হৰি ব্রহ্মচর্য্য ধৰি।
অবন্তী নগৰী গৈলা লীলা কৰি ॥
গুৰুক বিনয় কৰি কৃপাময়।
পঢ়িলন্ত তয় যত বিদ্যাচয় ॥
পাছে শাস্ত্র জানি গুৰু বাক্য মানি।
মৰা পুত্র আনি দিলা চক্রপাণি ॥
গোপীৰ প্রেমক জানি উদ্ধৱক।
পঠাই গোকুলক বুজাইলা নন্দক ॥
কৃষ্ণক স্মৰিল চেতনা হৰিল।
ক্রন্দন কৰিল লোকক ঝৰিল ॥
কৃষ্ণৰ বচন শুনি গোগণ।
প্রেমত ক্রন্দন কৰে অনুক্ষণ ॥

উদ্ধৱে বুজাইল কিছু স্মৃতি পাইল।
কৃষ্ণ গুণ গাইল দিবস গোঁৱাইল॥
কৃষ্ণে কৰি লীলা বাক্য সফলিলা।
কুজীক ৰমিলা মথুৰা ভ্ৰমিলা॥
অক্ৰুৰৰ ঘৰ গৈলা দামোদৰ।
অক্ৰুৰে বিস্তৰ কৰিলা সাদৰ॥
স্মৰি পাণ্ডৱক বাৰ্ত্তা জানিবাক।
হস্তিনাপুৰক পঠাই অক্ৰুৰক॥
পাণ্ডৱৰ যত বাৰ্ত্তাক তাৱত।
আসি মাধৱত কৰিলা বেকত॥
মগধ ৰাজাৰ সেনা বাৰে বাৰ।
কৰিয়া প্ৰহাৰ চিন্তিলন্ত মাৰ॥
দ্বাৰকা সকলে নিৰ্ম্মাইলন্ত জলে।
প্ৰজাক সকলে নিলা যোগবলে॥
কাল যবনৰ আগে মনোহৰ।
দেখাই কলেৱৰ যান্ত দামোদৰ॥
যেন নৱঘন তনু বিতোপন।
সুপীত বসন পঙ্কজ নয়ন॥
ৰত্নৰ মোলান বাহু চাৰিখান।
নাহিকে সমান সৰ্ব্বাঙ্গে সুঠান॥

শুনা ব্রজপতি চলা শীঘ্রগতি।
শোক মোক প্রতি তেজিয়ো সংপ্রতি॥
দিন কতমান থাকি ইটো স্থান।
তব সন্নিধান কৰিবোঁ প্রয়াণ॥
শুনি গোপকুল হিয়ে যেন শূল।
কান্দিয়া আকুল আসিলা গোকুল॥
গর্গ পুৰুহিত শাস্ত্রৰ বিহিত।
যজ্ঞ উপস্থিত দিলা হৰষিত॥
ৰঙ্গে ৰাম হৰি ব্রহ্মচর্য্য ধৰি।
অবন্তী নগৰী গৈলা লীলা কৰি॥
গুৰুক বিনয় কৰি কৃপাময়।
পঢ়িলন্ত তয় যত বিদ্যাচয়॥
পাছে শাস্ত্র জানি গুৰু বাক্য মানি।
মৰা পুত্র আনি দিলা চক্রপাণি॥
গোপীৰ প্রেমক জানি উদ্ধৱক।
পঠাই গোকুলক বুজাইলা নন্দক॥
কৃষ্ণক স্মৰিল চেতনা হৰিল।
ক্রন্দন কৰিল লোতক ঝৰিল॥
কৃষ্ণৰ বচন শুনি গোগণ।
প্রেমত ক্রন্দন কৰে অনুক্ষণ॥

উদ্ধৱে বুজাইল কিছু স্মৃতি পাইল।
কৃষ্ণ গুণ গাইল দিবস গোঁৱাইল॥
কৃষ্ণে কৰি লীলা বাক্য সফলিলা।
কুজীক ৰমিলা মথুৰা ভ্ৰমিলা॥
অক্ৰুৰৰ ঘৰ গৈলা দামোদৰ।
অক্ৰুৰে বিস্তৰ কৰিলা সাদৰ॥
স্মৰি পাণ্ডৱক বাৰ্ত্তা জানিবাক।
হস্তিনাপুৰক পঠাই অক্ৰুৰক॥
পাণ্ডৱৰ যত বাৰ্ত্তাক তাৱত।
আসি মাধৱত কৰিলা বেকত॥
মগধ ৰাজাৰ সেনা বাৰে বাৰ।
কৰিয়া প্ৰহাৰ চিন্তিলন্ত মাৰ॥
দ্বাৰকা সকলে নিৰ্ম্মাইলন্ত জলে।
প্ৰজাক সকলে নিলা যোগবলে॥
কাল যবনৰ আগে মনোহৰ।
দেখাই কলেৱৰ যান্ত দামোদৰ॥
যেন নৱঘন তনু বিতোপন।
সুপীত বসন পঙ্কজ নয়ন॥
ৰত্নৰ মোলান বাহু চাৰিখান।
নাহিকে সমান সৰ্ব্বাঙ্গে সুঠান॥

কিৰিতি কুণ্ডল অলঙ্কাৰে জ্বলে।
হাৰ বক্ষঃস্থলে পদ্মমালা গলে॥
অজানুলম্বিত মেখলা কটিত।
পাট ভূনি পীত লোটয় মাটিত॥
চৰণ পল্লৱ নূপুৰৰ ৰৱ।
শুনন্তে উৎসৱ চলন্ত মাধৱ॥
যবনে দেখিল পাছত খেদিল।
লাগক নেদিল গহ্বৰে পশিল॥
মুচুকুন্দ ৰায় শুতিয়া তথায়।
আছে নিদ্ৰা যায় তাঙ্ক গৈয়া পায়॥
মাৰিল চৰণে জাগিল তেখনে।
চাহিল নয়নে মৰিল যবনে॥
পুছে যদুপতি দেখিয়া নৃপতি।
কৰিলন্ত নতি অনেক ভকতি॥
কৈল উপদেশ মাধৱে নিঃশেষ।
ৰাজা ছাড়ি দেশ এড়াইলন্ত ক্লেশ॥
কৃষ্ণপদে ৰতি কৰি মহামতি।
পাইলন্ত নৃপতি ভগৱন্ত গতি॥
ৰেৱত নৃপতি দুহিতা ৰেৱতি।
বিহাইলন্ত তথি বলো মহামতি॥

ভীষ্মক দুহিতা রূপে আনন্দিতা।
করে সুচরিতা কৃষ্ণ পতি চিন্তা॥
তান ভাই জ্যেষ্ঠ রুক্মী বীৰ দুষ্ট।
কৃষ্ণৰ অনিষ্ট চিন্তয় অশিষ্ট॥
রুক্মিণী শুনিল রুক্মী দুষ্টশীল।
মাধৱে বঞ্চিল শিশুপালে দিল॥
শোক উথলিল ক্রন্দন কৰিল।
চিত্ত প্রবোধিল উপায় স্রজিল॥
পত্রক গোপনে লিখিয়া আপুনে।
পঠাইল ব্রাহ্মণে দ্বাৰকা ভুবনে॥
সেই বাক্য ধৰি পাছে দেৱ হৰি।
বিদর্ভ নগৰী গৈলা শীঘ্র কৰি॥
দুষ্ট ৰাজগণ জিনি নাৰায়ণ।
ৰুক্মিণী হৰণ কৰিলা তেখন॥
ৰুক্মী যুদ্ধ দিল মাধৱে জিনিল।
চক্রক ধৰিল মুণ্ডন কৰিল॥
পাছে দেৱহৰি আসি নিজ পুৰী।
ৰুক্মিণী সুন্দৰী বিহাইল সাদৰি॥
আৰাধি সূৰ্য্যক পায়া স্যমন্তক।
সত্রাজিত তাক আনিলা গৃহক॥

খোজে নাৰায়ণে নেদিল দুৰ্জ্জনে।
পিন্ধিয়া প্রসেনে চলি গৈলা বনে ॥
সিংহে দেখিল তাহাক বধিল।
স্যমন্তক নিল পৰ্ব্বতে চড়িল ॥
দেখি জাম্বৱন্ত তাক মাৰিলন্ত।
মণিক লৈলন্ত গৰ্ত্তক গৈলন্ত ॥
উঠি গৈল তঙ্ক সত্ৰাজিত ৰঙ্ক।
কৃষ্ণক কলঙ্ক দিলেক নিঃশঙ্ক ॥
জানি নাৰায়ণ লৈয়া সেনাগণ।
মণিৰ কাৰণ প্রবেশিলা বন ॥
বুজি সবে তত্ত্ব গৰ্ত্তৰ বাজত।
থৈয়া সেনা যত পশিলা গৰ্ত্তত ॥
জিনি ঋক্ষপতি দেৱ যদুপতি।
স্যমন্ত সহিতি পাইলা জাম্বৱতী ॥
দ্বাৰকাক আইল মণিক দেখাইল।
কলঙ্ক এড়াইল আনন্দক পাইল ॥
সবাৰ সাক্ষাতে মণিক তথাতে।
সত্ৰাজিত হাতে দিলা জগন্নাথে ॥
পাছে সত্ৰাজিত স্যমন্ত সহিত।
কন্যাক সহিত দিলন্ত হৰিত ॥

কালিন্দী সুন্দৰী সাধে তপ কৰি।
জানি তাক হৰি আনিলা সাদৰি॥
মিত্ৰবিন্দা সতী অতি ৰূপৱতী।
পায়া যদুপতি আইলা দ্বাৰৱতী॥
জিনি বৃষ সাত দেৱ যদুনাথ।
সত্যাক তথাত বিহাইলা সাক্ষাত॥
আত অনন্তৰে বিহাইলা সত্বৰে।
ভদ্ৰাক সাদৰে দেৱ দামোদৰে॥
বাণক প্ৰহাৰি লক্ষক বিদাৰি।
লক্ষ্মণা কুমাৰী অনিলা মুৰাৰি॥
ৰূপে আসন্বিষী অষ্টম মহিষী।
বিহাইলা হৰিষি বিক্ৰম দৰশি॥
ৰুক্মিণী নন্দন ভৈলন্ত মদন।
ৰূপে বিতোপন যেন নৱঘন॥
পাছে তাঙ্ক ঘৰে হৰিল সম্বৰে।
মৰিবাৰ তৰে পেলাইলা সাগৰে॥
দানৱক মাৰি পায়া নিজ নাৰী।
আইলা শীঘ্ৰ কৰি দ্বাৰকা নগৰী॥
নৰকক মাৰি আনন্দে মুৰাৰি।
যোড়শ হাজাৰিলা পাইদিব্য নাৰী॥

শুনি প্ৰিয়া-বাণী জিনি বজ্ৰপাণি।
পাৰিজাত আনি কইলা চক্ৰপাণি॥
সুধৰ্ম্মা সভাক পঠাই দ্বাৰকাক।
বুলি স্তুতি বাক গৈলা দেৱলোক॥
দেৱৰ সম্পত্তি দ্বাৰকাক প্ৰতি।
আনি যদুপতি কৰিলন্ত ৰতি॥
পৰিহাস কৰি বুলিলন্ত হৰি।
ৰুক্মিণী সুন্দৰী শুনি গৈলা ডৰি॥
কৃষ্ণ পৰিহাস শুনিয়া নৈৰাশ।
ভৈলন্ত হতাশ নোলাই উশাস॥
মৰ্ম্ম গৈল জ্বলি পড়িলন্তঢলি।
কেশৱে আকলি চাৰি বাহু মেলি॥
ধৰিলন্ত তুলি মলছিলা ধূলি।
প্ৰিয় বাক্য বুলি বান্ধিলন্ত চুলি॥
লভিয়া চেতন বুলিলা বচন।
প্ৰেমে অনুক্ষণ ঝুৰয় নয়ন॥
প্ৰিয়ায়ে সহিতে সকৰুণ চিত্তে।
ক্ৰীড়িলা তহিতে বদন হসিতে॥
একৈক ভাৰ্য্যাত দশ দশ জাত।
তনয় সাক্ষাত জগত প্ৰখ্যাত॥

কৃষ্ণ পুত্র নাতি ভৰিলেক আতি।
ৰঙ্গে দিনে ৰাতি বঞ্চে যত জ্ঞাতি॥
প্ৰদ্যুম্ন তনয় ভৈলন্ত দুৰ্জ্জয়।
অনিৰুদ্ধ তয় অতি শোভনয়॥
তান বিবাহত বলোৰ হাতত।
আপুন ঘৰত ৰুক্মী ভৈল হত॥
ঊষাক হৰিল বন্ধন কৰিল।
মাধৱে শুনিল যুদ্ধক চলিল॥
বানৰ কাতৰে যুজিলন্ত হৰে।
বিজৃম্ভণ শৰে মোহিত শঙ্কৰে॥
স্তুতি আৰম্ভিল মাধৱে দেখিল।
যুদ্ধ উপেক্ষিল বাণক ৰাখিল॥
দানৱ মুগুধ এৰিলন্ত যুদ্ধ।
দিল হুয়া শুদ্ধ ঊষা অনিৰুদ্ধ॥
কৃষ্ণে ৰঙ্গ পাইল দ্বাৰকাক আইল।
বিবাহ কৰাইল বাজন বজাইল॥
বাম হাতে ধৰি নৃগক উদ্ধৰি।
ৰঙ্গে গৈলা হৰি দ্বাৰকা নগৰী॥
বদতি শঙ্কৰ শুনা সবে নৰ।
ইটো সাৰতৰ বেদৰ উত্তৰ॥

হরি বিনে আর নাহিকে নিস্তার।
অসার সংসার জানা সারোদ্ধার॥
পরলোক ভয় এভো সুপজয়।
ঘোর যমালয় গমন নিশ্চয়॥
কেন মতে তাত ঘোর উতপাত।
যাতনার হাত এড়াইবা সাক্ষাত॥
পাতক হরণ দুর্গতি তারণ।
হরির চরণ পশিয়ো শরণ॥
ঘোর কলি কাল অধর্ম্ম বিশাল।
এড়ি আলজাল ভজিয়ো গোপাল॥
কৃষ্ণ গুণ নাম ধর্ম্ম অনুপাম।
এড়ি আন কাম বোলা রাম রাম॥

ঘোষা॥ নমো কৃষ্ণ রাম। তুমি পূর্ণকাম॥

রামে করি লীলা ব্রজত ক্রীড়িলা।
লাঙ্গল টানিলা যমুনা আনিলা॥
পৌণ্ড্রক রাজার শুনি অহঙ্কার।
শির ছেদি তার চিন্তিলন্ত মার॥
কাশী নৃপতির কাটি পাছে শির।
তাহার মন্দির পেলাই যদুবীর॥

তাহাৰ তনয় সুদক্ষিণ তয়।
দেখিয়া হেনয় ভৈলন্ত বিস্ময়॥
শোকত কাতৰ হুয়া বীৰবৰ।
পূজিয়া শঙ্কৰ পাইলা ইষ্টবৰ॥
ভৈল কৃত্যানল পৰম প্ৰবল।
যদু সেনা বল কৰিল বিকল॥
শুনি নাৰায়ণ চক্ৰ সুদৰ্শন।
কৰিল প্ৰেৰণ চলিল তেখন॥
পাছে চক্ৰে আসি কৃত্যানল নাশি।
পুড়ি বাৰাণসী কৈলা ভস্মৰাশি॥
দ্বিবিদ বানৰে উপদ্ৰৱ কৰে।
মাৰিলা সমৰে দেৱ হলধৰে॥
শুনি স্বয়ম্বৰ শাম্ব বীৰবৰ।
হস্তিনা নগৰ চলিলা সত্বৰ॥
লক্ষ্মণা সুন্দৰী আনিলন্ত হৰি।
দিব্য ৰথে চড়ি আইলা শীঘ্ৰ কৰি॥
কৌৰবে কোপিল খেদিয়া আসিল।
সমৰ কৰিল বান্ধিয়া ৰাখিল॥
শাম্বৰ নিদান ৰাম ভগবান।
কৌৰৱৰ স্থান কৰিলা প্ৰয়াণ॥

হরি বিনে আর নাহিকে নিস্তার।
অসার সংসার জানা সারোদ্ধার॥
পরলোক ভয় এতো নৃপজয়।
ঘোর যমালয় গমন নিশ্চয়॥
কেন মতে তাত ঘোর উতপাত।
যাতনার হাত এড়াইবা সাক্ষাত॥
পাতক হরণ দুর্গতি তারণ।
হরির চরণ পশিয়ো শরণ॥
ঘোর কলি কাল অধর্ম্ম বিশাল।
এড়ি আলজাল ভজিয়ো গোপাল॥
কৃষ্ণ গুণ নাম ধর্ম্ম অনুপাম।
এড়ি আন কাম বোলা রাম রাম॥

ঘোষা॥ নমো কৃষ্ণ রাম। তুমি পূর্ণকাম॥

রামে করি লীলা ব্রজত ক্রীড়িলা।
লাঙ্গল টানিলা যমুনা আনিলা॥
পৌণ্ড্রক রাজার শুনি অহঙ্কার।
শির ছেদি তার চিন্তিলন্ত মার॥
কাশী নৃপতির কাটি পাছে শির।
তাহার মন্দির পেলাই যদুবীর॥

তাহাৰ তনয় সুদক্ষিণ তয়।
দেখিয়া হেনয় ভৈলন্ত বিস্ময়॥
শোকত কাতৰ হুয়া বীৰবৰ।
পূজিয়া শঙ্কৰ পাইলা ইষ্টবৰ॥
ভৈল কৃত্যানল পৰম প্ৰবল।
যদু সেনা বল কৰিল বিকল॥
শুনি নাৰায়ণ চক্ৰ সুদৰ্শন।
কৰিল প্ৰেৰণ চলিল তেখন॥
পাছে চক্ৰে আসি কৃত্যানল নাশি।
পুড়ি বাৰাণসী কৈলা ভস্মৰাশি॥
দ্বিবিদ বানৰে উপদ্ৰব কৰে।
মাৰিলা সমৰে দেৱ হলধৰে॥
শুনি স্বয়ম্বৰ শাম্ব বীৰবৰ।
হস্তিনা নগৰ চলিলা সত্বৰ॥
লক্ষ্মণা সুন্দৰী আনিলন্ত হৰি।
দিব্য ৰথে চড়ি আইলা শীঘ্ৰ কৰি॥
কৌৰবে কোপিল খেদিয়া আসিল।
সমৰ কৰিল বান্ধিয়া ৰাখিল॥
শাম্বৰ নিদান ৰাম ভগবান।
কৌৰৱৰ স্থান কৰিলা প্ৰয়াণ॥

কৌৰবৰ ছল দেখি মহাবল।
জ্বলে ক্রোধানল ভেজাইলা লাঙ্গল॥
ওভতে নগৰ ভয়ে তৰ তৰ।
কৰয় কাতৰ দিলা কন্যা বৰ॥
ষোড়শ হাজাৰ মন্দিৰে অপাৰ।
কিৰূপে বিহাৰ কৰে সৰ্ব্বাধাৰ॥
হেন বিমৰিষি পাছে দেৱঋষি।
দ্বাৰকাত পশি চাহিলা হৰিষি॥
ঘৰে ঘৰে নৱ আশ্চৰ্য্য বৈভৱ।
কৰন্ত মাধৱ দেখন্তে উৎসব॥
গৃহৰ সম্পদ দেখিয়া নাৰদ।
নয়ন তৰধ ভৈল নিঃশবদ॥
কৃষ্ণপদে পড়ি নানা স্তুতি ৰড়ি।
নিজ স্থানে লড়ি গৈল দড়দড়ি॥
মগধ ৰাজন ভক্ত ৰাজাগণ।
কৰিয়া বন্ধন ৰাখে অনুক্ষণ॥
হুয়া দুঃখ যুত আনি এক দূত।
কৰিয়া গুপুত পঠাই দিলা দ্রুত॥
দূত গৈয়া পাইল কৃষ্ণত জনাইল।
শুনি খেদ পাইল আশ্বাসি পঠাইল॥

পাছে দেব হৰি দিব্য ৰথে চড়ি।
ইন্দ্রপ্রস্থ পুৰী গৈলা শীঘ্র কৰি॥
যুধিষ্ঠিৰ ৰায় মাধৱক পায়।
অবনত কায় অৰ্চ্চিলা সদায়॥
মন্ত্রণা কৰিল খাণ্ডব দহিল।
বহ্নিক তুষিল মগধে চলিল॥
পাৰ্থ বৃকোদৰ সঙ্গে দামোদৰ।
বিপ্ররূপ-ধৰ পশিলা নগৰ॥
ৰাজাত কহিল যুদ্ধক মাগিল।
প্রতিজ্ঞা কৰিল যুজিবে চলিল॥
হৰিদ্বেষী ধন্ধ ৰাজা জৰাসন্ধ।
কৰিয়া প্রবন্ধ নিপাতিলা কন্ধ॥
পশিল শৰণ যত ৰাজাগণ।
ছোড়াইলা বন্ধন দেব নাৰায়ণ॥
ৰূপে বিতোপন দিলা দৰশন।
দেখি ৰাজাগণ হৰষিত মন॥
আগত পড়িল প্রেম উপজিল।
লোতক ঝৰিল প্রণাম কৰিল॥
পাছে হৃষীকেশ গুচাই সবে ক্লেশ।
ভুঞ্জিয়া অশেষ পঠাই দিলা দেশ॥

পাছে যুধিষ্ঠিৰ ৰাজা মহাবীৰ।
আদেশে হৰিৰ চিত্ত কৰি স্থিৰ॥
ৰাজসূয় নাম যজ্ঞ অনুপাম।
কৰি পূৰ্ণকাম হৈল গুণধাম॥
ৰাজা শিশুপাল গৰ্জ্জিলা আস্ফাল।
সেহি যজ্ঞপাল বধিলা গোপাল॥
পাছে দুৰ্যোধন স্থলে জল হেন।
দেখি ভ্ৰম মন তুলিল বসন॥
জলক দেখিল তাক নিচিনিল।
তাহাত পড়িল বসন তিতিল॥
দেখি নাৰীগণ হাসে ঘনে ঘন।
মলিল বদন ভৈলা দুৰ্য্যোধন॥
মৰণ সমান পায়া অপমান।
ক্ৰোধে হতজ্ঞান গৈলা নিজস্থান॥
কুৰু পাণ্ডুবল খেলাই পাশা ছল।
লগাইলা কন্দল ভকত বৎসল॥
মহা ভয়ঙ্কৰ মিলাইলা সমৰ।
পৃথিবীৰ ভাৰ হৰিলা ঈশ্বৰ॥
শাল্ব নৰপতি যুদ্ধক সংপ্ৰতি।
দ্বাৰকাক প্ৰতি আসিল দুৰ্ম্মতি॥

বেঢ়ি দ্বাৰকাক হানি অস্ত্ৰজাক।
মিলাইলা বিপাক খেদি আইলা তাক॥
হাতে চক্ৰধৰি দেৱ শ্ৰীহৰি।
শাল্বক সংহৰি কৈলা ৰঙ্গ কৰি॥
দন্তবক্ৰ ৰায় আইলা ক্ৰোধে ধায়।
তাক যদুৰায় মাৰিলা লীলায়॥
বিদূৰথ আইল কৃষ্ণে তাক ধাইল।
চক্ৰক পঠাইল যমক ডকাইল॥
ৰিপু নৃপ যত সমৰে শকত।
সবাকো ৰণত কৰিলন্ত হত॥
কুৰু পাণ্ডৱৰ লাগিবে সমৰ।
জানি হলধৰ ছাড়িলা নগৰ॥
নানা তীৰ্থগণ কৰিয়া ভ্ৰমণ।
নৈমিষ কানন কৰিলা গমন॥
দেখি মুনিগণ বন্দিলা চৰণ।
যোগাইলা আসন বসিলা তেখন॥
সূত মহাজন ন কৈলা বন্দন।
দেখি ক্ৰোধমন ৰোহিণী নন্দন॥
কুশ প্ৰহাৰিলা সূতক মাৰিলা।
ঋষিয়ে দেখিলা ৰামক নিন্দিলা॥

ৰামে চিন্তি হিত তাৰ প্ৰায়শ্চিত।
কৰিলা তহিত শাস্ত্ৰৰ বিহিত॥
পৰম দুন্দুৰ বল্কল অম্বৰ।
কৰি মসীমুৰ নিলা যমপুৰ॥
বলোৰ চৰিত অতি বিপৰীত।
শুনন্তে ত্বৰিত হৰয় দুৰিত॥
বিপ্ৰ দামোদৰ বৈষ্ণৱত পৰ।
কৃষ্ণৰ বাসৰ গৈলা দ্বিজবৰ॥
মাধৱে ধৰিল প্ৰণতি কৰিল।
প্ৰেমত দ্ৰৱিল লোতক ঝৰিল॥
অনেক সাদৰি ভৃঙ্গাৰক ধৰি।
ধুৱাইলন্ত ভৰি অৰ্চ্চিলন্ত হৰি॥
কৰুণা সদন দৈৱকী নন্দন।
কৰিয়া বন্দন পিন্ধাইলা চন্দন॥
কহিয়া কাহিনী বুলি প্ৰিয় বাণী।
চাউল চিড়া আনি ভুঞ্জি চক্ৰপাণি॥
ইন্দ্ৰৰ বিভূতি দিলন্ত ভূমিতি।
পাইলন্ত ভুকুতি পৰম মুকুতি॥
দাৰিদ্ৰ্য ভঞ্জন পাতক গঞ্জন।
ভকত ৰঞ্জন দেৱ নিৰঞ্জন॥

কুরুক্ষেত্র নাম তীর্থ অনুপাম।
যাক ভৃগুৰাম কৈলা মোক্ষ ধাম ॥
সূৰ্য্যৰ গ্ৰহণে মহাৰঙ্গ মনে।
যত যদুগণে গৈলা নাৰায়ণে ॥
গোপ-গোপীগণ লৈয়া পৰিজন।
হৰষিত মন কৰিলা গমন ॥
বহু দিনান্তৰে দেখি দামোদৰে।
আনন্দ অন্তৰে নেত্ৰে নীৰ ঝৰে ॥
গোপিকা সহিত আলাপি তহিত।
ভকতিৰ ৰীত কহিলা পীৰিত ॥
কৌৰৱ পাণ্ডৱ যত ৰাজা সৱ।
কৰিয়া উৎসৱ গৈলা সেহি ঠাৱ ॥
যত ঋষিগণ আইলা সেহিক্ষণ।
দেখি নাৰায়ণ কৰিলা বন্দন ॥
পিতৃৰ বচনে যজ্ঞ ৰঙ্গ মনে।
কৰাই বস্ত্ৰ ধনে তুষিলা ব্ৰাহ্মণে ॥
নন্দ যশোদাক বুলি প্ৰিয়বাক।
গৈলা দ্বাৰকাক যত যদু জাক ॥
আত্ম তত্ত্ব জ্ঞান শাস্ত্ৰৰ প্ৰমাণ।
বাসুদেৱ স্থান কৈলা ভগৱান ॥

প্ৰাৰ্থিলন্ত জানি দৈৱকী গোসানী ।
ছয় পুত্ৰ আনি দিলা চক্ৰপাণি ॥
সুভদ্ৰা বৰিলা অৰ্জ্জুনে হৰিলা ।
বলোৱে কোপিলা লাঙ্গল ধৰিলা ॥
দেখি লক্ষ্মীপতি বুলিলা বিনতি ।
তুষ্ট ভৈলা মতি পাণ্ডৱক প্ৰতি ॥
জনকৰ ঘৰ গৈলা দামোদৰ ।
নৃপতি বিস্তৰ কৰিলা সাদৰ ॥
শ্ৰুতদেৱ যায় মাধৱক পায় ।
চৰণ ধুৱায় অৰ্চ্চিলা সদায় ॥
কৰিলন্ত স্তুতি তয়ু যদুপতি ।
গুণ নামে গতি জানিলোঁ সম্প্ৰতি ॥
জানো নিৰন্তৰ কৰ্ম্মীৰ মনৰ ।
থাকন্তো অন্তৰ হোৱা দামোদৰ ॥
শ্ৰৱণ কীৰ্ত্তন কৰে যিতো জন ।
তাতেসে প্ৰসন্ন হোৱা নাৰায়ণ ॥
ভকতি বিনয় শুনি কৃপাময় ।
মনৰ নিশ্চয় গুচাইলা সংশয় ॥
কহিলন্ত পথ পূৰি মনোৰথ ।
দ্বাৰকাৰ পথ চলাইলন্ত ৰথ ॥

কোন পথ সন্ত বাজা পুছিলন্ত।
শুনিয়া মহন্ত শুকে কহিলন্ত॥
শুনা নৃপবৰ বেদৰ উত্তৰ।
তৰুতিত পৰ নাহি সাৰতৰ॥
শিৰৰ ৰতন মন্ত্ৰৰ বচন।
শ্ৰৱণ কীৰ্ত্তন কৰা অনুক্ষণ॥
ইসে পথ সন্ত কৈলা ভগৱন্ত।
নপাই আৰ অন্ত সংসাৰে মজন্ত॥
দেৱ কৃপাময় আনি দিলা ভয়।
বিপ্ৰৰ তনয় ৰাখি ধনঞ্জয়॥
বীৰ নিপুণ আনন্দে আপোন।
যত হৰিগুণ বৰ্ণাইলা অৰ্জ্জুন॥
জগত আধাৰ দৈৱকী কুমাৰ।
সংসাৰ নিস্তাৰ হুয়া অৱতাৰ॥
লীলা বিহাৰ কৰিলা অপাৰ।
তাক কহিবাৰ শকতি কাহাৰ॥
শুনা নিৰন্তৰ কৰ্ম্ম কেশৱৰ।
কৃষ্ণৰ কিঙ্কৰ ৰচিলা শঙ্কৰ॥
কত তপস্যায় নৰতনু পায়।
ভকতি বিনায় ব্যৰ্থে আয়ু যায়॥

মাধৱেসে পিতা মাধৱেসে মাতা ।
মাধৱেসে ধাতা মাধৱেসে দাতা ॥
মাধৱত পৰ ত্ৰৈলোক্য ভিতৰ ।
নাহিকে ঈশ্বৰ জানা সাৰতৰ ॥
মিলিবে মৰণ জগত তাৰণ ।
কৃষ্ণৰ চৰণ পশিয়ো শৰণ ॥
দুৰ্ঘোৰ কলিত চিন্তিয়োক হিত ।
মাধৱত চিত্ত দিয়া প্ৰতিনিত ॥
আয়ু আলে জালে যায় পাইল কালে ।
ভজিয়ো সকালে ৰাখিবে গোপালে ॥
গুণ চিন্তামণি দুৰ্গতি তৰণী ।
পাপীৰ অগণি ঘুষিয়োক চনি ॥
নাহিকে চেতন কেদ্দিন জীৱন ।
হৰিৰ কীৰ্ত্তন কৰিয়ো যতন ॥
কীৰ্ত্তন বিনাই আন পূণ্য-নাই ।
শাস্ত্ৰ অভিপ্ৰায় বুজিয়োক চাই ॥
তেবেসে নিস্তৰি আন পৰিহৰি ।
হৃদি ৰূপ ধৰি বোলা হৰি হৰি ॥

ঘোষা ॥ বোলা ৰাম ৰাম। ছাড়া আন কাম ॥

কৃষ্ণৰ পৰম জনম কৰম।
ভৈল অনুক্ৰম সম্পুৰ্ণ দশম ॥
আবে একাদশ শুনা কৃষ্ণ-যশ।
মুকুতিৰ ৰস ভকতি সৰ্ব্বস ॥
ভাৰক সংহৰি পৃথিবী উদ্ধৰি।
বিমনিষ কৰি বুলিলন্ত হৰি ॥
ইতো যদুকুল ভাৰ সুবিপুল।
লগাই হুলস্থূল কৰিবোঁ নিৰ্ম্মূল ॥
অনাই ঋষি বল দিয়াই শাপ ছল।
মিলাইলা মূষল দেখন্তে বিহ্বল ॥
ত্ৰিদশ সহিতি আসি প্ৰজাপতি।
কৰিলন্ত নতি অনেক ভকতি ॥
ভকত বান্ধৱ কুল পৰাভৱ।
কৰিবা মাধৱ জানিলা উদ্ধৱ ॥
বুজি সবে মত কৃষ্ণৰ আগত।
পড়ি দণ্ডৱত বোলে বিৰলত ॥
কুলক সংহৰি মোক পৰিহৰি।
বৈকুণ্ঠ নগৰী চলিবাহা হৰি ॥

মোৰ প্ৰাণধন তোমাৰ চৰণ ।
নপাই নাৰায়ণ তেজিবোঁ জীৱন ॥
তোমাৰ কিঙ্কৰ কৰোঁহোঁ কাতৰ ।
নকৰা অন্তৰ মোক দামোদৰ ॥
ধৰিয়া চৰণে বিনয় বচনে ।
লোতক নয়নে ঝৰে অনুক্ষণে ॥
উদ্ধৱ মহন্ত পড়িয়া কান্দন্ত ।
দেখি ভগৱন্ত হাসিয়া বোলন্ত ॥
মোহোৰ হৃদয় পাইলা মহাশয় ॥
কৰি কুল ক্ষয় চলিবোঁ নিশ্চয় ।
স্থিৰ কৰা মতি শুনা মহামতি ।
জ্ঞান যে ভকতি কহিবোঁ সংপ্ৰতি ॥
পাছে ভগবান যত যোগধ্যান ।
যত মহাজ্ঞান কৰিলা ব্যাখ্যান ॥
দেখাইলন্ত সম কৈলা নিৰুপম ।
ভক্তি মোক্ষতম পুৰুষ উত্তম ॥
নিৰ্গুণ ভকতি নিৰ্গুণত মতি ।
নিৰ্গুণত ৰতি নিৰ্গুণত গতি ॥
নিৰ্গুণত জ্ঞান নিৰ্গুণত ধ্যান ।
নিৰ্গুণত স্থান কৈলা সৰ্ব্বজান ॥

জ্ঞানত কৰ্ম্মত কৰি সাৰতত্ত্ব।
ভকতি যিমত কৰিলা বেকত॥
ব্ৰহ্মা লক্ষ্মী হৰ ইতো কলেৱৰ।
তাতো শ্ৰেষ্ঠতৰ ভক্ত প্ৰিয়তৰ॥
ভকতেসে জ্ঞান ভকতেসে ধ্যান।
ভকত সমান নাহি মোৰ আন॥
ক্ষেত্ৰত তীৰ্থত্ত্ৰ কৰিয়া ভকত।
তাৰিবে শকত কহিলোঁ বেকত॥
চিত্তে মোক ধৰি শোক পৰিহৰি।
ইতো স্থান এড়ি চলা শীঘ্ৰ কৰি॥
দেখিয়োক সম যায়ো নিৰুপম।
বদৰিকাশ্ৰম উদ্ধৱ উত্তম॥
শুনি মহাধীৰ চিত্ত নোহে স্থিৰ।
কৃষ্ণ পাৱে শিৰ থৈয়া ঝৰে নীৰ॥
চৰণ নেড়ন্ত প্ৰেমত কান্দন্ত।
দেখি ভগৱন্ত প্ৰবোধ বোলন্ত॥
উঠিয়োক সখি হিয়ে মোৰ দেখি।
বাহিৰে নিবেখি ভ্ৰমিয়োক সখি॥
কৃষ্ণৰ বচন শুনি সঙ্কুৰ্ষণ।
কৰিল গমন নচলে চৰণ॥

মোৰ প্ৰাণধন তোমাৰ চৰণ।
নপাই নাৰায়ণ তেজিবোঁ জীৱন॥
তোমাৰ কিঙ্কৰ কৰোঁহোঁ কাতৰ।
নকৰা অন্তৰ মোক দামোদৰ॥
ধৰিয়া চৰণে বিনয় বচনে।
লোতক নয়নে ঝৰে অনুক্ষণে॥
উদ্ধৱ মহন্ত পড়িয়া কান্দন্ত।
দেখি ভগৱন্ত হাসিয়া বোলন্ত॥
মোহোৰ হৃদয় পাইলা মহাশয়॥
কৰি কুল ক্ষয় চলিবোঁ নিশ্চয়।
স্থিৰ কৰা মতি শুনা মহামতি।
জ্ঞান যে ভকতি কহিবোঁ সংপ্ৰতি॥
পাছে ভগবানে যত যোগধ্যান।
যত মহাজ্ঞান কৰিলা ব্যাখ্যান॥
দেখাইলন্ত সম কৈলা নিৰুপম।
ভক্তি মোক্ষতম পুৰুষ উত্তম॥
নিগুৰ্ণ ভকতি নিগুৰ্ণত মতি।
নিগুৰ্ণত ৰতি নিগুৰ্ণত গতি॥
নিগুৰ্ণত জ্ঞান নিগুৰ্ণত ধ্যান।
নিগুৰ্ণত স্থান কৈলা সৰ্ব্বজান॥

জ্ঞানত কর্ম্মত কৰি সাৰতত্ত্ব।
ভকতি যিমত কৰিলা বেকত॥
ব্ৰহ্মা লক্ষ্মী হৰ ইতো কলেৱৰ।
তাতো শ্ৰেষ্ঠতৰ ভক্ত প্ৰিয়তৰ॥
ভকতেসে জ্ঞান ভকতেসে ধ্যান।
ভকত সমান নাহি মোৰ আন॥
ক্ষেত্ৰত তীৰ্থত্ৰ করিয়া ভকত।
তাৰিবে শকত কহিলোঁ বেকত॥
চিত্ত মোক ধৰি শোক পৰিহৰি।
ইতো স্থান এড়ি চলা শীঘ্ৰ কৰি॥
দেখিয়োক সম যায়ো নিৰুপম।
বদৰিকাশ্ৰম উদ্ধৱ উত্তম॥
শুনি মহাধীৰ চিত্ত নোহে স্থিৰ।
কৃষ্ণ পাৱে শিৰ থৈয়া ঝৰে নীৰ॥
চৰণ নেড়ন্ত প্ৰেমত কান্দন্ত।
দেখি ভগৱন্ত প্ৰবোধ বোলন্ত॥
উঠিয়োক সখি হিয়ে মোৰ দেখি।
বাহিৰে নিৰেখি ভ্ৰমিয়োক সখি॥
কৃষ্ণৰ বচন শুনি সঙ্কুক্ষণ।
কৰিল গমন নচলে চৰণ॥

পাদুকা দুখানি মাথে বান্ধি আনি।
হিয়ে মুষ্টি হানি যান্ত মহামানী॥
দ্বাৰকাৰ মাজ হুয়া বুজি কায।
পশি বন মাজ বৈলা ভক্তৰাজ॥
মাধৱে চিন্তিল যাদৱ নিখিল।
প্ৰভাসক নিল জলত স্নানিল॥
দানক দিয়াইল বাৰুণী পিয়াইল।
প্ৰমত্ত কৰাইল মাহুলী হনাইল॥
হৰিল চেতন যত যদুগণ।
কৰিলেক ৰণ মিলিল মৰণ॥
কৰি চিত্ত স্থিৰ ৰাম মহাবীৰ।
প্ৰভাসৰ তীৰ তেজিলা শৰীৰ॥
কৃষ্ণে স্নানি জলে অশ্বত্থৰ তলে।
বসিলা একালে তনু অতি জ্বলে॥
সুপীত বসন ৰুচিৰ দশন।
হসিত বয়ন কমল নয়ন॥
খচিত কনক ৰত্নৰ তিলক।
কুটিল অলক শোভে কপোলক॥
মুকুট মাথাত ৰঞ্জে ৰত্ন তাত।
শ্ৰীবৎস হিয়াত চাৰু চাৰি হাত॥

মকৰ কুণ্ডল বুক্তে গণ্ডস্থল।
চাৰু কম্বুগল কৌস্তুভে উজ্জ্বল ॥
হিয়ে হেমহাৰ ৰত্নে জাতিঃকাৰ।
দিব্য মুকুতাৰ বক্ষে অলঙ্কাৰ ॥
বনমালা উৰে অতি জ্যোতি কৰে।
মধু মধুকৰে ভুঞ্জিয়া গুঞ্জৰে ॥
কণকে গঠিত মেখলা কটীত।
জঙ্ঘা সুবলিত হোড়ৰে জড়িত ॥
চৰণ কমল নূপুৰে উজ্জ্বল।
অতি সুকোমল ৰঙ্গা পদতল ॥
ধ্বজ বজ্র যব চিহ্ন অঙ্কিনৰ।
দেখন্তে উৎসৱ আছন্ত মাধৱ ॥
অৰণ্যত পশি কৃষ্ণ মহ[illegible]া।
প্ৰকাশন্ত বসি যেন পূৰ্ণ শশী ॥
ব্যাধেক মিলল বাণ প্ৰহাৰিল।
লাগিল জানিল খেদিয়া আসিল ॥
কৃষ্ণক দেখিল পৰিয়া কান্দিল।
নিৰ্ভয় বুলিল স্বৰ্গক চালন্ত ॥
প্ৰভু ভগবন্ত বসিয়া আছন্ত।
দেখি পড়িলন্ত দাৰুক মহন্ত ॥

চাবিও বোতক	সাহিত্তে বথক ।
পঠাই বৈকুণ্ঠক	আইল দারুকক ॥
বুলিলন্ত বাক	চলা [illegible]কাকে ।
[illegible] ভৈল বিপাক	কহিও বার্ত্তাক ॥
শুনি চলিলন্ত	দারুক মহন্ত ।
শোকত কান্দন্ত	লোতক [illegible] ॥
ভ্রমিয়া কলন্ত	উদ্ধৱ মহন্ত ।
[illegible] দেখিলন্ত	হাসি বলিলন্ত ॥
[illegible] ভ্রমিয়	শঙ্কা কৰা কিয় ।
[illegible] [illegible] [illegible]	আপুনি জানিয় ॥
[illegible] নিদান	এড়া অপমান ।
[illegible]	কহোঁ [illegible] ॥
[illegible]িল	উদ্ধৱে শুনিল ।
[illegible]িল	[illegible] পড়িল ॥
[illegible]াসে মাত	কান্দে দমাক মাথ
[illegible] বাপা নাথ	ভৈলোহোঁ অনাথ ॥
উদ্ধৱে কান্দন্ত	দেখি ভগৱন্ত ।
ধৰি তুলিলন্ত	জ্ঞান কহিলন্ত ॥
থাকিবে দেখিল	প্ৰণাম কৰিল ।
শোক [illegible]	কান্দন্তে চলিল ॥